ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΕ ΕΝΑΝ ΑΝΙΣΟ ΚΟΣΜΟ

Πίνακας περιεχομένων

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ ΣΕ ΗΜΕΡΙΔΑ

Αγώνας για την εκπροσώπηση του σχολείου από τον Διευθυντή, στο Σεμινάριο

Ημερίδα, Παρασκευή 16 Ιουνίου 1995

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ

Απομάκρυνση του Δαβίδ από το σχολείο. Πρώτη προσπάθεια: ανεπιτυχής

Απομάκρυνση του Δαβίδ από το σχολείο. Δεύτερη προσπάθεια: επιτυχής

Αγώνας δρόμου για εφαρμογή της νομοθεσίας σε παλιννοστούντες μαθητές

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Μαθητές καταθέτουν τα γεγονότα

Η κατάθεση της Προέδρου του Συλλόγου Γονέων

Η κατάθεση της Γραμματέας του Συλλόγου Γονέων

Ο Εισαγγελέας δικαιώνει τον Διευθυντή

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αρχείο από δημόσια έγγραφα

Στους αγαπημένους μου μαθητές

«Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα,

ζωγράφισε τον παράδεισο και μπες μέσα».

Νίκος Καζαντζάκης (1883-1957)

Έλληνας συγγραφέας, ποιητής και φιλόσοφος

Μαθητές σε έναν Άνισο Κόσμο

Πνευματικά Δικαιώματα © 2026 από την Αγάθη Αρβανιτίδου

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Ο συγγραφέας επιτρέπει την ελεύθερη αναπαραγωγή και διανομή αυτού του κειμένου για εκπαιδευτικούς, μη κερδοσκοπικούς σκοπούς ή σκοπούς υπεράσπισης της προστασίας των παιδιών. Απαγορεύεται αυστηρά η εμπορική χρήση ή η μεταπώληση χωρίς προηγούμενη άδεια.

Αποποίηση ευθύνης

Το παρόν βιβλίο είναι ένα μη μυθοπλαστικό έργο βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα και στις προσωπικές εμπειρίες του συγγραφέα. Για την προστασία του απορρήτου και των προσωπικών δεδομένων των εμπλεκομένων ατόμων, ορισμένα ονόματα, επώνυμα και στοιχεία ταυτοποίησης έχουν τροποποιηθεί. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, ζωντανά ή νεκρά, ή με πραγματικά γεγονότα που προκύπτουν από αυτές τις τροποποιήσεις είναι συμπτωματική.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αγαπητές φίλες και φίλοι,

Συνεχίζω να παραθέτω σημαντικά γεγονότα από τις εμπειρίες που είχα για 25 χρόνια επαγγελματικής ζωής ως καθηγήτρια, αλλά και ως Διευθύντρια στο Γυμνάσιο Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης (πρώην Παλιννοστούντων).

Όλες οι έρευνες που έχουν γίνει σε παγκόσμια κλίμακα σχετικά με τη συμπεριφορά και την εκπαίδευση των παιδιών μετακινούμενων πληθυσμών αφορούν

1) την ανασφάλεια που νοιώθουν στο άγνωστο σχολικό περιβάλλον όπου έρχονται για να φοιτήσουν,

2) την απαξίωση που δείχνουν οι γηγενείς σε ό,τι μεταφέρουν στην καινούργια τους πατρίδα, δηλαδή την γλώσσα, την θρησκεία, τον πολιτισμό, τα ήθη και έθιμά τους, γενικά τον τρόπο ζωής τους και

3) τον ρατσισμό που δέχονται από την τοπική κοινωνία

Ωστόσο δεν αναφέρονται ποτέ στην παραβίαση των ατομικών τους δικαιωμάτων από την εκπαιδευτική κοινότητα και την δικαιοσύνη.

Γενικότερα η προσφυγή στην δικαιοσύνη αποτελεί την τελευταία ελπίδα όλων όσων θεωρούν ότι έχουν αδικηθεί. Το δίκαιο αποτελεί ένα σύνολο κανόνων, οι οποίοι ρυθμίζουν με τρόπο υποχρεωτικό τις σχέσεις των ανθρώπων που συμβιώνουν σε μία κοινωνία οργανωμένη σε κράτος. Ο ορισμός αυτός δεν έχει μέσα του την έννοια της δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη είναι η αντικειμενική κι αμερόληπτη εφαρμογή και τήρηση των νόμων. Νόμοι υπάρχουν, αλλά συχνά δεν εφαρμόζονται.

Οι αρχαίοι Έλληνες θεοποίησαν το δίκαιο στο πρόσωπο της Θεάς Θέμιδος. Οι αρχαίοι γλύπτες παρουσιάζουν την Θεά με τα μάτια σκεπασμένα, ώστε να μην βλέπει ποιος κρίνεται. Στο χέρι κρατάει τον ζυγό, όπου σταθμίζεται η νομιμότητα των πράξεων του κρινόμενου.

Σε αντίθεση με την δικαιοσύνη η αδικία φέρνει πικρία, θυμό, κοινωνική ένταση, σύγκρουση. Η αδικία ζημιώνει το σύνολο με πολλούς τρόπους και σε πολλές χρονικές στιγμές. Δυστυχώς στην περίπτωση που θα αναφέρω παρακάτω αδικήθηκαν βάναυσα μαθητές και γονείς. Προσέφυγαν στους λειτουργούς της Θέμιδος, αλλά περιφρονήθηκαν. Αντίθετα ο αδικών επιβραβεύθηκε.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τα Γυμνάσια και τα Λύκεια Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης ιδρύθηκαν στην Ελλάδα με στόχο την ποιοτική αναβάθμιση της παρεχόμενης εκπαίδευσης σε παλιννοστούντες και μετανάστες μαθητές Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

Στο Γυμνάσιο και Λύκειο Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης της Θεσσαλονίκης από την αρχή της ίδρυσής του, το 1985, φοιτούσαν μαθητές ομογενείς που προέρχονταν από σχολεία του εξωτερικού, γερμανόφωνων και αγγλόφωνων χωρών όπως από την Γερμανία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, την Αυστραλία και την Νότιο Αφρική. Τα τελευταία χρόνια, μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991, η Ελλάδα έγινε χώρα υποδοχής παλιννοστούντων και μεταναστών μαθητών από τις χώρες της πρώην ΕΣΣΔ όπως την Ρωσία, Γεωργία, Αρμενία, Λευκορωσία, Ουκρανία και από τις Βαλκανικές χώρες όπως την Βουλγαρία και Αλβανία. Σήμερα όλοι οι μαθητές που φοιτούν στο σχολείο μας, στο Γυμνάσιο Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης, ομογενείς και μετανάστες, προέρχονται από το εξωτερικό.

Ορισμένες από τις παραπάνω χώρες ταλανίστηκαν από εμφυλίους πολέμους, πραξικοπήματα, αυξημένη εγκληματικότητα. Επομένως κάποιοι από τους μαθητές κουβαλούσαν τραυματικές εμπειρίες και φοβίες, γεγονός που δυσκόλευε ακόμα περισσότερο την προσαρμογή τους. Χρειαζόταν εκ μέρους των εκπαιδευτικών προσέγγιση με ακόμα περισσότερη κατανόηση. Όμως αυτοί οι μαθητές αντιμετωπίστηκαν με σκληρότητα, στενοκεφαλιά και αδικία.

Την ήδη άσχημη κατάσταση που βιώνουν στο σχολείο επιδεινώνουν ακόμη περισσότερο οι συνεχείς μετακινήσεις των γονέων τους σε αναζήτηση δουλειάς και στέγης. Ο Σύλλογος Γονέων αναγκάζεται και ζητάει βοήθεια από τον εκάστοτε Διευθυντή του σχολείου, γιατί αυτός παραμένει στην θέση του σε αντίθεση με τα μέλη του Συλλόγου που αλλάζουν συνεχώς. Σημείο, λοιπόν, αναφοράς ο Διευθυντής, που ανάλογα με την προσωπικότητα και τις αξίες του, βοηθάει ή όχι τον Σύλλογο Γονέων, τον ενημερώνει σχετικά με την ισχύουσα νομοθεσία και του παρέχει τα έγγραφα ή ό,τι άλλο του ζητηθεί.

Τα γεγονότα που περιγράφω διήρκεσαν τρία σχολικά έτη και αφορούν την κατάφορη παραβίαση της εκπαιδευτικής νομοθεσίας σε βάρος των μαθητών και των οικογενειών τους από την Πολιτεία. Αναφέρομαι συγκεκριμένα στα έτη 1993 έως 1997 και στον Διευθυντή του Γυμνασίου Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης κ. Λους. Αυτός στη διάρκεια της θητείας του ακολουθούσε την εξής διαδικασία στην τιμωρία των μαθητών και που δεν προβλέπεται από τη σχολική νομοθεσία: ο Σύλλογος των Καθηγητών του Γυμνασίου συνεδρίαζε εκτάκτως και αποφάσιζε για «αλλαγή

σχολικού περιβάλλοντος» κάποιου μαθητή. Μετά τη συνεδρίαση ο Διευθυντής ανακοίνωνε ενώπιον όλων των μαθητών του σχολείου την ποινή που είχε επιβάλλει ο Σύλλογος των Καθηγητών και ζητούσε από τον μαθητή να εγκαταλείψει το σχολείο. Κανονικός διασυρμός, λιντσάρισμα, ενάντια σε κάθε παιδαγωγική ηθική, κάθε νόμο και κανονισμό του Υπουργείου!

Η επιμονή μου να τηρηθεί η νομοθεσία του Υπουργείου Παιδείας για τους παλιννοστούντες και μετανάστες μαθητές με έφερε σε ευθεία αντιπαράθεση με τον Διευθυντή του σχολείου από την αρχή της θητείας του. Η αντιπαράθεση κορυφώθηκε τον Μάρτιο του 1996, δύο μήνες πριν τη λήξη της σχολικής χρονιάς, όταν διώχτηκε με τον ίδιο τρόπο από το σχολείο ο Δαυίδ Καπανάτζε, μαθητής της Γ΄ τάξης, από τμήμα στο οποίο δίδασκα εγώ και διακόπηκε η φοίτησή του. Σύμφωνα με τον νόμο το πρακτικό του Συλλόγου Καθηγητών διαβιβάζεται στον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης για έγκριση. Εάν ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης διαπιστώσει ότι τηρήθηκε η νομοθεσία, εγκρίνει το πρακτικό και αναζητεί σχολείο που έχει κενή θέση για την μετεγγραφή του μαθητή. Μέχρι εκείνη την ημέρα ο τιμωρημένος μαθητής παραμένει στο σχολείο του και φοιτά κανονικά, δηλαδή δεν χάνει καμία ώρα μαθήματος. Προπάντων ο μαθητής δεν πρέπει να στιγματίζεται και να αισθάνεται παρείσακτος στο σχολείο, όσο προβληματική προσωπικότητα κι αν έχει.

Ενημερώνω γραπτώς με προσωπική μου επιστολή τον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης κ. Αλεξανδρίδη, τον Νομάρχη Θεσσαλονίκης κ. Παπαδόπουλο, και τελικά τον Εισαγγελέα υπηρεσίας. Μετά τις καταθέσεις συνολικά εννέα μαρτύρων, ο Εισαγγελέας θέτει την υπόθεση στο αρχείο και από τότε όλοι οι μαθητές διώχνονται από το σχολείο με την έγκριση και του Εισαγγελέα, δηλαδή χωρίς να εφαρμόζεται ο νόμος του Υπουργείου Παιδείας. Η απογοήτευση όλων μας είναι μεγάλη, η ελπίδα των μαθητών και ο αγώνας τους να αντιδράσουν γι αυτό που βιώνουν πέφτει στο κενό. Ο κόσμος είναι πολύ άδικος και αυτό επιβεβαιώνεται καθημερινά. Αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις πατρίδες τους και να αφήσουν πίσω φίλους και συγγενείς, δηλαδή βιώνουν ήδη μια καταστροφή. Και εδώ στην νέα τους πατρίδα γνωρίζουν το ανελέητο πρόσωπο της δικαιοσύνης. Ο νόμος για αυτούς δεν ισχύει!

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ ΣΕ ΗΜΕΡΙΔΑ

Αναλαμβάνει Διευθυντής στο σχολείο ο κ. Λους. Οι εκπαιδευτικοί τον καλωσορίζουμε και του ευχόμαστε καλή θητεία. Είναι άγνωστος σε όλους μας. Είναι νέος, ψηλός, λεπτός, ντυμένος με

κουστούμι στις αποχρώσεις του γκρι και φοράει χρυσό δαχτυλίδι με πέτρα μπλε στο μικρό δάχτυλο του δεξιού χεριού. Η πρώτη εντύπωση είναι καλή.

Μετά από λίγες ημέρες με πλησιάζει ένας καθηγητής του σχολείου, φιλόλογος, ο Σπύρος και μου λέει:

-Αγαθή, ο Διευθυντής έμαθε ότι έχω τα έσοδα από το περσυνό bazaar του σχολείου και μου τα ζήτησε.

-Τα χρήματα του bazaar; Ρωτάω με απορία.

-Ναι, ζήτησε τα χρήματα, να του τα δώσω.

-Αυτά τα χρήματα θα τα διαθέσουμε σε κάποια σχολική εκδήλωση, που θα αποφασίσουμε ο σύλλογος των καθηγητών και οι μαθητές.

-Δεν γνωρίζω τι θα τα κάνει, εγώ του τα παρέδωσα, ήταν 102.000 δρχ.

-Εντάξει, Σπύρο, θα μιλήσω μαζί του, σε ευχαριστώ για την ενημέρωση.

Η κίνησή του αυτή, να πάρει τα έσοδα του σχολείου από το bazaar, δεν μου άρεσε καθόλου. Γιατί να τα πάρει από τον συνάδελφο; Ο Σπύρος, στον οποίο όλοι οι καθηγητές και εγώ προσωπικά ως πρώην Διευθύντρια του αναθέσαμε την φύλαξη του συγκεκριμένου ποσού, είχε την απόλυτη εμπιστοσύνη μας. Ο νέος Διευθυντής όφειλε τουλάχιστον να το συζητήσει με όλους μας πριν προβεί σε αυτήν την ενέργεια. Έτσι έδειχνε προσβλητική έλλειψη εμπιστοσύνης στον συνάδελφο.

Λίγες ημέρες αργότερα, καθώς επικρατεί ηρεμία στο σχολείο, βρίσκω την ευκαιρία και πηγαίνω στο γραφείο του Διευθυντή, για να μιλήσω μαζί του για το θέμα των χρημάτων. Σας μεταφέρω αυτολεξεί τον διάλογο, ώστε να σχηματίσετε εικόνα, για το τι εννοώ, όταν χαρακτηρίζω απαράδεκτη την συμπεριφορά του.

-Καλημέρα.

Δεν παίρνω καμία απάντηση, οπότε συνεχίζω.

-Ο Σπύρος μου είπε ότι εσείς έχετε πάρει τα χρήματα του bazaar. Έχετε κάτι στο μυαλό σας και τα ζητήσατε από τον συνάδελφο;

-Γιατί ρωτάς εσύ;

-Γιατί εγώ ήμουν η Διευθύντρια του σχολείου, εγώ οργάνωσα το bazaar και θέλω να γνωρίζω που σκοπεύετε να τα χρησιμοποιήσετε.

-Σιγά μην απαντήσω σε σένα! Μου λέει με βλοσυρό ύφος.

Εγώ μένω άφωνη από το θράσος του!

-Θέλω να γνωρίζω τι σκέφτεστε να κάνετε με τα χρήματα, όχι να σας ελέγξω.

-Δεν είμαι υποχρεωμένος να σου απαντήσω!

Φεύγω από το γραφείο γεμάτη ερωτηματικά. Η συμπεριφορά του είναι αυταρχική και τουλάχιστον ανεξήγητη σαν να ήταν δικά του τα χρήματα. Σκέφτομαι ότι από εδώ και πέρα πρέπει να τον προσέχω. Διερωτώμαι γιατί το κάνει. Είναι καταχραστής; Γιατί, εάν είναι καταχραστής, θα το ξανακάνει και κάποια στιγμή θα τον πιάσω. Αυτό κάνω, τον παρακολουθώ διακριτικά, με προσοχή.

Αγώνας για την εκπροσώπηση του σχολείου από τον Διευθυντή, στο Σεμινάριο

Την Παρασκευή 16 Ιουνίου 1995, η Επιτροπή Παιδείας της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης οργανώνει ημερίδα με θέμα «Η Εκπαίδευση των παλιννοστούντων μαθητών». Η πρόσκληση από τον Πρόεδρο της Νομαρχιακής Επιτροπής Παιδείας - Νεολαίας και Αθλητισμού Κ. Νικολάκαρου αναφέρει:

«Η ημερίδα αυτή προέκυψε από την αναγκαιότητα της άμεσης προσέγγισης και γνώσης του προβλήματος της εκπαίδευσης των παλιννοστούντων μαθητών στον Νομό. Ο μικρός αριθμός συμμετεχόντων προσώπων την χαρακτηρίζουν ως ημερίδα εργασίας και εξειδικεύουν την θεματική της ενότητα στα εξωτερικά και μόνο χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης των παλιννοστούντων μαθητών.

Ειδικότερα η Νομαρχιακή Επιτροπή Παιδείας προσδοκά να εκμαιεύσει άμεσα προτάσεις που αφορούν:

1. Την αναγκαιότητα ή μη της ίδρυσης φορέα (οργάνωση – δομή - αρμοδιότητες - νομική μορφή κλπ) που θα αναλάβει εξ ολοκλήρου σε επίπεδο Νομού την καταγραφή, υποδοχή, φιλοξενία των παλιννοστούντων μαθητών ως και το συντονισμό και συνεργασία των άλλων εμπλεκομένων μερών ή φορέων.

2. Την ανάδειξη τού πλέον κατάλληλου και αποτελεσματικού οργανωτικού σχήματος εκπαίδευσης (αυτοτελή σχολεία, τάξεις υποδοχής, φροντιστηριακά τμήματα)».

Ίσως να χρειάζεται να αποκωδικοποιήσω την ξύλινη γραφειοκρατική γλώσσα, ώστε να γίνει περισσότερο κατανοητή. Όταν μιλάμε για «εξωτερικά» χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης, πρόκειται για την οργανωτική δομή των σχολείων, την εποπτεία σχολείων και προσωπικού, την αξιολόγησή τους. Δεν μιλάμε για την ύλη της εκπαίδευσης. Στην περίπτωση των σχολείων παλιννοστούντων η διδασκαλία προσαρμόζεται στις δυνατότητες των μαθητών. Δηλαδή ναι μεν η διδακτέα ύλη είναι η

ίδια με αυτήν όλων των άλλων σχολείων, αλλά διαφέρει το πρόγραμμα διδασκαλίας. Αφιερώνονται περισσότερες ώρες στη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας και λιγότερες στην διδασκαλία μαθηματικών, φυσικής, γεωγραφίας.

Εδώ στην Ελλάδα της Δημοκρατίας, προσπαθούμε να προσφέρουμε ίσες ευκαιρίες σε όλους. Ο καθένας μαθητής, ανεξάρτητα αν προέρχεται από πλούσια ή φτωχή οικογένεια, ανεξάρτητα από σφάλματα ή αδράνεια σε κάποιο χρονικό διάστημα της εφηβείας του, δικαιούται να έχει πρόσβαση σε δωρεάν δημόσια εκπαίδευση όλων των βαθμίδων. Δικαιούται να προοδεύσει, να ελπίζει! Αυτό είναι θεσπισμένο και συνταγματικά κατοχυρωμένο από την εποχή του Ιωάννη Καποδίστρια. Συνεπώς πρέπει να γίνονται προσπάθειες, ώστε να αποφεύγονται ταξικοί φραγμοί, εκπαίδευση πολλών ταχυτήτων, αποκλεισμοί και γκετοποίηση των μαθητών.

Η Νομαρχιακή διοίκηση με την ημερίδα που διοργανώνει αφενός αναγνωρίζει την ύπαρξη προβλημάτων στην εκπαίδευση των παλιννοστούντων μαθητών και αφετέρου το επείγον της αντιμετώπισής τους. Έτσι καλεί όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, ώστε να βρεθούν λύσεις. Πολύ θετική αντιμετώπιση, ελπιδοφόρα.

Με περισσότερους από 400 μαθητές στα δύο σχολεία Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης στη Θεσσαλονίκη απαιτούνταν λύσεις. Ίσως να δημιουργούνταν τμήματα σε περιφερειακά σχολεία, να συστήνονταν φροντιστηριακά τμήματα για τους μαθητές με δυσκολία στην γλώσσα, ή να βρισκόταν άλλες λύσεις για επιμέρους προβλήματα. Για παράδειγμα δεν υπήρχαν τμήματα υποδοχής στην περιφέρεια της Θεσσαλονίκης, δηλαδή στα χωριά όπου μετακόμιζαν πολλές οικογένειες γυρεύοντας δουλειά. Από την άμεση επίλυση των προβλημάτων εξαρτιόταν η επιτυχία ή η αποτυχία του προγράμματος υποδοχής των παλιννοστούντων μαθητών.

Σε αυτήν την ημερίδα εκτός των Σχολικών Συμβούλων, Προϊσταμένων και εκπροσώπων των Συλλόγων Γονέων, καλούνται να παραβρεθούν οι δύο Διευθυντές του Λυκείου και Γυμνασίου Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης. Ο Διευθυντής του Γυμνασίου κ. Λους αρνείται να δεχθεί την πρόσκληση, παρά την πίεση που δέχεται από όλους τους καθηγητές του Γυμνασίου. Δηλώνει ότι το σχολείο θα το εκπροσωπήσει η Υποδιευθύντρια. Κάθε ημέρα οι καθηγητές συζητάμε μεταξύ μας για το πρόβλημα που προέκυψε:

-Ο Διευθυντής πρέπει να πάει, λέει η Ελένη, μαθηματικός του σχολείου. Η παρουσία του Διευθυντή σε μία τέτοια ημερίδα προσδίδει κύρος στο σχολείο.

-Δεν δέχεται. Του μίλησα και εγώ, απαντάει η Γεωργία, φιλόλογος. Του εξήγησα ότι διακινδυνεύεται η συνέχιση της λειτουργίας του σχολείου. Φημολογείται ότι σχεδιάζουν να κλείσουν το σχολείο και να ιδρύσουν τμήματα υποδοχής των παλιννοστούντων σε διάφορα σχολεία.

-Είναι ανένδοτος! Θύμωσε μαζί μου χθες που τον παρακάλεσα να αλλάξει γνώμη και να εκπροσωπήσει ο ίδιος το σχολείο. Μας πληροφορεί ο Νίκος, φυσικός.

-Θα είναι σκέτη αποτυχία η εκπροσώπηση από την Υποδιευθύντρια. Τι θα κάνουμε; Ρωτάει πάλι η Γεωργία.

-Η Υποδιευθύντρια δεν ξέρει να ακούει και να απαντάει. Μόλις θυμώσει με κάτι που δεν της αρέσει αρχίζει να βρίζει! Συμπληρώνει ο Νίκος.

-Τι ατυχία είναι πάλι αυτή; Να του ζητάει όλος ο σύλλογος να πάει στην ημερίδα και αυτός να αρνείται; Μα αυτόν κάλεσε ο Νομάρχης δεν κάλεσε την Υποδιευθύντρια! Λέει η Καίτη, θεολόγος.

Ανησυχούμε όλοι, γιατί γνωρίζουμε την Υποδιευθύντρια. Αλίμονο! Δεν ακούει κανέναν, μόνο βρίζει. Όχι ότι δεν έχει άποψη να στηρίξει το σχολείο, αλλά δεν μπορεί από ιδιοσυγκρασία να παραμείνει ήρεμη και να μιλήσει με επιχειρήματα σε αυτόν που εκφράζει μια διαφορετική γνώμη. Προσωπικά συμφωνώ μαζί τους. Πιστεύω ότι σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να εκπροσωπήσει το σχολείο η Υποδιευθύντρια για όλους τους παραπάνω λόγους. Αρχίζω να σκέφτομαι με ποιον τρόπο θα μεταπείσουμε τον ανένδοτο Διευθυντή. Υπάρχει ένα στοιχείο που έπεσε στην αντίληψή μου και το κράτησα στην άκρη του μυαλού μου. Δεν το είπα σε κανέναν. Νομίζω ότι στο σημείο αυτό θα ασπαστώ το φράση «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Όσο το σκέφτομαι τόσο περισσότερο καταλήγω ότι αυτή είναι η μόνη λύση.

Τα πηγαδάκια με το παραπάνω θέμα κρατούν μέχρι δύο ημέρες πριν την ημερίδα. Όλοι οι καθηγητές είναι κατηφείς και δεν του μιλάνε, καθώς είναι θυμωμένοι μαζί του. Είναι φανερό σε όλους πως δεν νοιάζεται αν το σχολείο συνεχίσει να λειτουργεί όπως είναι ή αν κλείσει. Τεμπέλης και φυγόπονος στην δουλειά του, προσπαθεί να αποφύγει την αγγαρεία της παρουσίασης της θέσης του σχολείου στην σύσκεψη της Νομαρχίας.

Βρίσκω την Ελένη, την μαθηματικό και της εμπιστεύομαι ότι έφτασε και η δική μου σειρά να προσπαθήσω να τον μεταπείσω! Της ζητώ να βρίσκεται έξω από το γραφείο την ώρα που θα του μιλάω, για να μην έρθει ξαφνικά κάποιος μαθητής ή καθηγητής και μας διακόψει. Η Ελένη φυσικά δέχεται.

Παρακολουθούμε το γραφείο ώστε να βρούμε την κατάλληλη ευκαιρία και όταν μένει μόνος, χτυπώ την πόρτα και μπαίνω. Κάθομαι σε μια καρέκλα δίπλα στο γραφείο του. Του λέω σε ήπιο ύφος:

-Θέλω να σας μιλήσω.

Καμία απάντηση εκ μέρους του. Αναγκαστικά συνεχίζω εγώ.

-κ. Διευθυντά όλοι οι καθηγητές θέλουμε εσείς να εκπροσωπήσετε το σχολείο στην ημερίδα της Νομαρχίας.

Δεν απαντάει, ούτε σηκώνει το κεφάλι από τα χαρτιά που έχει μπροστά του.

-Θέλουμε εσείς να πάτε στην ημερίδα, διότι είστε ήρεμος, ευγενικός και μιλάτε πολύ ωραία.

Περνάνε μερικές στιγμές σιωπής και ύστερα αποφασίζει να μιλήσει:

-Στην ημερίδα θα πάει η Υποδιευθύντρια, δηλώνει κοφτά χωρίς να σηκώσει τα μάτια του.

-Σας παρακαλώ πολύ, δεν θέλουμε να εκπροσωπήσει το σχολείο η Υποδιευθύντρια. Πολλοί καθηγητές μετά το τέλος του ωραρίου μας θα δώσουμε δυναμικό παρόν εκεί και θέλουμε και εσάς μαζί μας. Θα συζητηθεί το μέλλον του σχολείου μας, εάν θα συνεχίσει να λειτουργεί ως σχολείο παλιννοστούντων ή αν θα ιδρυθούν τάξεις υποδοχής στα άλλα σχολεία.

Μου απαντά με ανέκφραστη φωνή χωρίς να με κοιτάξει σημειώνοντας κάτι στο βιβλίο που έχει μπροστά του:

-Το έχω αποφασίσει: στην ημερίδα θα πάει η Υποδιευθύντρια.

Μένω για λίγο σιωπηλή και μετά του απαντώ σε έντονο ύφος:

-Μα πως είναι δυνατόν να πάει η Υποδιευθύντρια; Αφού έχει λήξει η θητεία της προ πολλού και δεν έχει ανανεωθεί μέχρι σήμερα. Ως εκ τούτου δεν νομιμοποιείται να μας εκπροσωπήσει.

Δεν μου απαντάει ούτε στο επιχείρημα αυτό, με την συμπεριφορά του να πλησιάζει τα όρια του εργασιακού bullying.

Αναγκάζομαι να φύγω από το γραφείο, αφού δεν υπάρχει καμία επικοινωνία.

Η Ελένη περιμένει έξω από την πόρτα τρέμοντας. Μου λέει:

-Τι έγινε; Είσαι καλά;

-Ναι, της απαντώ. Πήγα για να βρούμε λύση.

-Ήμουν έτοιμη να μπω μέσα στο γραφείο αν άκουγα φωνές, μου λέει.

-Μην στενοχωριέσαι. Ανταλλάξαμε σκέψεις και στο τέλος του είπα εκείνα που χρειαζόταν να του πω. Ας περιμένουμε τώρα να δούμε τι θα αποφασίσει.

Την επόμενη ημέρα, μία ημέρα πριν από την ημερίδα, και αφού έχει δημιουργηθεί όλη αυτή η ένταση, ο Διευθυντής καλεί τον Σύλλογο των Καθηγητών σε έκτακτη συνεδρίαση και του ανακοινώνει ότι τελικά αποφάσισε να παραβρεθεί ο ίδιος στην ημερίδα. Τι απρόβλεπτες θετικές εξελίξεις! Μάλιστα ενημερώνει τον σύλλογο για τις σημειώσεις που έχει γράψει σχετικά με το σχολείο και που θα τις διαβάσει στην ημερίδα της Νομαρχίας. Μας ρωτάει αν συμφωνούμε και αν

θέλουμε κάτι να προσθέσουμε. Γίνεται συζήτηση, ανταλλάσσουμε απόψεις και όλα τελειώνουν πολύ καλά. Αύριο στην Νομαρχία θα είμαστε οι καλύτεροι! Είμαστε όλοι ευτυχισμένοι. Και λέμε το: «Τέλος καλό, όλα καλά». Χαρούμενοι και αισιόδοξοι ανυπομονούμε για την επόμενη ημέρα. Θα δώσουμε όλοι δυναμικό παρών!

Στο παραπέντε οι καθηγητές απευθυνόμαστε στην μητέρα του μαθητή Καπανάτζε Δαυίδ της Β΄ τάξης και της ζητούμε να παραβρεθεί στην ημερίδα και να εκπροσωπήσει τον Σύλλογο Γονέων. Η μητέρα του Δαυίδ, Καπανάτζε Αφροδίτη, είναι πόντια από την Γεωργία, καθηγήτρια Γερμανικής Φιλολογίας και έχει έρθει στην Ελλάδα με τον άντρα της και τον γιό της πριν από λίγους μήνες. Καλούμε την κ. Καπανάτζε στο σχολείο. Δέχεται να εκπροσωπήσει τον Σύλλογο Γονέων. Στην συνέχεια συζητάμε αυτά που σκέφτεται να πει σχετικά με την εκπαίδευση που προσφέρει το σχολείο μας στους παλιννοστούντες μαθητές. Αφού τακτοποιούμε και αυτή την εκπροσώπηση, όλα είναι έτοιμα για την ημερίδα!

Ημερίδα, Παρασκευή 16 Ιουνίου 1995

Η ημερίδα αρχίζει με τις τοποθετήσεις των Προϊσταμένων, των Συμβούλων Εκπαίδευσης και των Διευθυντών των σχολείων. Πρώτος από τους Διευθυντές παίρνει τον λόγο ο κ. Λους. Μεταξύ των άλλων λέει ότι:

«Τα παιδιά αυτά έχουν έντονες ανασφάλειες που πηγάζουν από την δυσκολία προσαρμογής σε ένα νέο κοινωνικό και εκπαιδευτικό περιβάλλον και οδηγούνται σε απομόνωση, εσωστρέφεια και επιθετική συμπεριφορά. Αυτό επιδεινώνεται από την κακή οικονομική τους κατάσταση και τα ποικίλα οικογενειακά προβλήματα. Το σχολείο το βλέπουν σαν όαση. Δεν διαφωνούμε με τα τμήματα υποδοχής, ιδιαίτερα στην επαρχία. Ωστόσο τα Γυμνάσια Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης πρέπει να αποτελούν τον πυρήνα της εκπαίδευσης των Ελληνόπουλων που επιστρέφουν στην Μητρόπολη. Μάλιστα επιβάλλεται να λειτουργούν ως ολοήμερα και με σίτιση. Οι περί γκέτο απόψεις είναι επιφανειακές, διότι στο σχολείο συγχρωτίζονται παιδιά από 30 εθνότητες και χώρες. Όλες μας οι προσπάθειες κατατείνουν στην ένταξη και ενσωμάτωση των παιδιών στην ελληνική κοινωνία».

Κάποια στιγμή καλείται στο βήμα και η εκπρόσωπος του Συλλόγου Γονέων του σχολείου μας. Η κ. Καπανάτζε Αφροδίτη διαβάζει το κείμενο που έχει στα χέρια της:

«Πέρσι που πρωτοήρθαμε από την Γεωργία μας βασάνιζαν χίλια προβλήματα. Που θα μείνουμε; Που θα βρούμε δουλειά; Θα μπορέσουν τα παιδιά να συνεχίσουν το σχολείο; Δεν ξέρουν ελληνικά πρέπει όμως να συνεχίσουν το σχολείο, να μπορέσουν μια ημέρα να δουλέψουν και να ζήσουν καλύτερα από εμάς. Ο γιός μου ο Δαυίδ στο Γυμνάσιο Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης βρήκε φίλους με τα ίδια προβλήματα. Βρήκε καθηγητές που μπορούν να τον βοηθήσουν. Άρχισε να μαθαίνει ελληνικά και να παίρνει θάρρος. Αισθάνεται ασφαλής τώρα και προχωράει στα μαθήματά του. Θέλει να πηγαίνει σχολείο. Άρχισε να κάνει και άλλους φίλους. Σε κανονικό σχολείο δεν θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα, όπως αρκετά παιδιά που ξέρω. Ήταν μεγάλη ανακούφιση για εμάς που έγινε δεκτός σε αυτό το Γυμνάσιο. Όλοι ξέρουμε ότι, όταν το παιδί πηγαίνει καλά, ο γονιός παίρνει κουράγιο να αντιμετωπίσει τις καθημερινές δυσκολίες. Γι αυτό θέλουμε το κράτος να βοηθήσει αυτό το σχολείο, ώστε να μπορεί να δεχτεί όλα τα παιδιά που το χρειάζονται».

Μία πόντια καθηγήτρια και μητέρα διαβάζει το κείμενο με ποντιακή προφορά, μιλάει μέσα στις καρδιές των παρευρισκομένων και δείχνει την ευγνωμοσύνη της για την προσφορά του σχολείου μας στην εκπαίδευση και την κοινωνική ένταξη των ποντίων μαθητών.

Είναι 16 Ιουνίου, η σχολική χρονιά τελειώνει. Την επόμενη χρονιά, ο γιός της Δαυίδ, μαθητής στη Γ΄ τάξη Γυμνασίου, και η ίδια θα γνωρίσουν το άλλο πρόσωπο του σχολείου.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ

Απομάκρυνση του Δαβίδ από το σχολείο. Πρώτη προσπάθεια: ανεπιτυχής

Τον Δεκέμβριο της νέας σχολικής χρονιάς γίνεται η πρώτη προσπάθεια απομάκρυνσης του Δαυίδ από το σχολείο. Ημέρα Τετάρτη και ώρα 11 π.μ. συνεδριάζει ο Σύλλογος των Καθηγητών με θέμα: «Πειθαρχικό παράπτωμα των μαθητών 1) Τ. Γιάννη, 2) Α. Αλέξανδρου και 3) Καπανάτζε Δαυίδ». Αρχίζει η συνεδρίαση. Καθόμαστε οι καθηγητές στα γραφεία μας μέσα στην αίθουσα και έρχονται οι τρεις κατηγορούμενοι μαθητές. Τρία παιδιά από την Γεωργία, όρθια στην μια μεριά της αίθουσας, απέναντι σε 35 άτεγκτους καθηγητές σε ρόλο ανακριτή και δικαστή ταυτόχρονα για να αποδώσουν δικαιοσύνη! Ο Διευθυντής μας ενημερώνει για το κατηγορητήριο. Κατηγορούνται ότι

χτύπησαν συμμαθητή τους έξω από το σχολείο, ενώ περίμεναν τα λεωφορεία για τη μεταφορά στις οικίες τους.

Ζητάει από τους μαθητές έναν-έναν να απολογηθεί, γιατί χτύπησε τον συμμαθητή του. Εκείνοι πολύ σοβαροί, με αξιοπρέπεια, κοιτώντας τους καθηγητές στα μάτια - δείγμα ειλικρίνειας - δηλώνουν ότι την ώρα του επεισοδίου δεν ήταν παρόντες και κατά συνέπεια δεν γνωρίζουν τίποτα.

Και το θύμα της επίθεσης μάλιστα δηλώνει ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει στα πρόσωπα των τριών παιδιών αυτούς που του επιτέθηκαν!

Αρχίζει η επίθεση. Ένας-ένας οι καθηγητές να τους κατηγορούν φωνάζοντάς τους:

-Δεν σέβεστε το σχολείο που σας φιλοξενεί;

-Τι ήρθατε να κάνετε εδώ;

-Γιατί δεν απαντάτε;

-Τι έχετε να πείτε γι αυτό;

-Ούτε αυτήν την στιγμή δεν ζητάτε συγνώμη;

-Γιατί δεν βοηθήσατε τον συμμαθητή σας, όταν βλέπατε τους άλλους να τον χτυπούν;

Οι κατηγορίες από τους καθηγητές πέφτουν βροχή, σε οξύ τόνο. Οι καθηγητές που πρέπει να είναι σύμμαχοι, συμβουλάτορες, αρωγοί των μαθητών τους έχουν μετατραπεί σε διώκτες! Δείχνουν να μην ακούν τι λένε τα παιδιά, δεν ήταν εκεί! Οπότε, πώς να βοηθήσουν τον συμμαθητή τους; Γιατί να ζητήσουν συγνώμη, όταν δεν είναι εμπλεκόμενοι; Που βλέπουν ότι δεν σέβονται το σχολείο; Τους φιλοξενεί το σχολείο; Μα δεν τους κάνουμε χάρη που τους διδάσκουμε. Υποχρέωσή μας είναι! Η κατάσταση ξεφεύγει από κάθε λογική.

Οι μαθητές, μπροστά σε τέτοιον παραλογισμό στέκονται αποσβολωμένοι! Όρθιοι, παρακολουθούν άφωνοι, ακίνητοι, καμία έκφραση στα πρόσωπά τους, μόνο βαθιά κατάπληξη.

Τελικά, σε μία παύση της καταιγίδας των κατηγοριών και των ύβρεων βρίσκουν την ευκαιρία να πουν μια κουβέντα και πάλι: Μα, σας είπαμε, δεν ήμασταν εκεί!

Αυτό εξοργίζει ακόμη περισσότερο τους καθηγητές που προσπαθούν να εκμαιεύσουν μία ομολογία. Μετά από βομβαρδισμό ερωτήσεων, χωρίς οι μαθητές να ανταποκρίνονται, ο Διευθυντής σηκώνεται και βγαίνει από την αίθουσα. Πάει να φέρει τον άσσο που κρύβει στο μανίκι του. Επιστρέφει με δύο μαθήτριες. Μας ενημερώνει ότι είναι αυτόπτες μάρτυρες και θα επιβεβαιώσουν την κατηγορία. Πράγματι οι μαθήτριες μας λένε ότι ήταν κοντά στον χώρο που έγινε το επεισόδιο και είδαν τους τρεις κατηγορούμενους να χτυπούν τον συμμαθητή τους. Εγώ πιάνω ενστικτωδώς στον αέρα ότι κάτι δεν πάει καλά. Ρωτάω τις μαθήτριες:

-Που ακριβώς ήσασταν; Είχε βραδιάσει, φαινόταν τα πρόσωπα των μαθητών; Πως είστε σίγουρες ότι ήταν αυτοί οι τρεις ανάμεσα σε διακόσιους μαθητές που περίμεναν τα αυτοκίνητα;

Οι μαθήτριες απαντούν χαμηλώνοντας την φωνή τους και σκύβοντας το κεφάλι. Δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις ψυχολόγου. Ο κάθε εκπαιδευτικός αντιλαμβάνεται από την «γλώσσα του σώματος» ότι κάτι δεν πάει καλά. Βλέπω πως το παιχνίδι χάνεται. Μόνο εγώ ρωτάω, οι άλλοι καθηγητές σιωπούν, δεν συμμετέχουν. Παρά το αρνητικό κλίμα κάνω την τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια. Δεν αφήνω τις μαθήτριες να αποχωρήσουν από την αίθουσα και ζητάω να περιγράψουν ξανά τις κινήσεις του Δαβίδ. Ο Δαβίδ είναι μαθητής μου και γνωρίζω τον χαρακτήρα του, είμαι σίγουρη ότι δεν θα προέβαινε σε τέτοια πράξη. Οι άλλοι δύο είναι μαθητές άλλων τμημάτων και δεν τους γνωρίζω. Ρωτάω ξανά να μας περιγράψουν με λεπτομέρειες την συμμετοχή μόνο του Δαυίδ στο επεισόδιο. Σε αυτό το σημείο οι μαθήτριες αρχίζουν να μπερδεύονται και τελικά δεν μπορούν να απαντήσουν ξεκάθαρα και με σαφήνεια. Αρχίζουν να ψελλίζουν ότι δεν είναι σίγουρες για το ποιοι μαθητές ήταν αυτοί που χτύπησαν τον συμμαθητή τους και ότι δεν θυμούνται καλά, παρόλο που το επεισόδιο είχε συμβεί την προηγούμενη ημέρα.

Από την δική μου σθεναρή θέση και τις ερωτήσεις που διατύπωσα κόντρα στους ισχυρισμούς των μαθητριών, τελικά υπαναχωρούν και δηλώνουν ότι δεν είναι σίγουρες για την συμμετοχή του Δαυίδ. Οι μαθήτριες αποχωρούν από την αίθουσα και ο σύλλογος αποφασίζει ποινές. Ο Δαβίδ δύο ημέρες αποβολή, ενώ οι άλλοι δύο μαθητές διώχνονται οριστικά από το σχολείο, ποινή που δεν προβλέπεται από την εκπαιδευτική νομοθεσία. Ύστερα από την αψυχολόγητη και ακατανόητη αυτή τιμωρία και δη από εκπαιδευτικούς αναρωτιέμαι ποια θα είναι η τύχη των δύο αποβληθέντων μαθητών; Κανείς δεν γνωρίζει και φυσικά δεν ενδιαφέρεται να μάθει.

Λίγες ημέρες μετά μαθαίνω από κάποιον μαθητή ότι ήρθε στο σχολείο η μητέρα του Γιάννη, του ενός εκ των δύο μαθητών που διώχτηκαν από το σχολείο. Βρίσκω από την μαθητική του καρτέλα το τηλέφωνό της. Επικοινωνώ μαζί της, της ζητάω την διεύθυνσή της και πηγαίνω να την συναντήσω. Ενδιαφέρομαι να μάθω για την τύχη του γιού της. Ανεβαίνω με τα πόδια στον 5ο όροφο μιας παλιάς οικοδομής, χωρίς ασανσέρ. Με δέχεται στο σπίτι της. Είναι μόνη στην Θεσσαλονίκη, ο άνδρας της αναζητάει δουλειά στην Κύπρο. Είναι πολύ θυμωμένη και μού επαναλαμβάνει συνεχώς ότι καταστρέψαμε το παιδί της. Μού λέει:

-Ήρθα στο σχολείο αμέσως την άλλη ημέρα και βρήκα τις δύο μαθήτριες που κατηγόρησαν τον γιο μου στην συνεδρίαση των καθηγητών. Οι μαθήτριες – μάρτυρες μου είπαν πως δεν γνώριζαν τίποτα, γιατί ούτε αυτές ήταν παρούσες στο επεισόδιο, αλλά «έτσι τις ζήτησε ο Διευθυντής να πούνε μπροστά στους καθηγητές». Μετά πήγα στο γραφείο του Διευθυντή και του είπα ότι οι μαθήτριες ομολόγησαν πως δεν γνώριζαν τίποτα και κατέθεσαν με εντολή δική του. Αυτός τις έβαλε να

ψευδομαρτυρήσουν! Του ζήτησα να γυρίσει ο Γιάννης στο σχολείο, αλλά ο Διευθυντής μού απάντησε: «Τώρα είναι αργά. Ο σύλλογος αποφάσισε».

-Μετά τι έκανες; Έφυγες από το γραφείο; Γιατί δεν ζήτησες να μιλήσεις στους καθηγητές; Ρωτάω εγώ.

-Ποιους καθηγητές; Ήταν δίπλα του, μέσα στο γραφείο και άκουγαν. Δεν πήρε κανένας το μέρος μου. Δεν με ρώτησε κανένας κάτι. Κατηγορούσα τον Διευθυντή ότι χρησιμοποίησε ψευδομάρτυρες και δεν αντέδρασε κανένας! Σε ποιους καθηγητές να μιλήσω; Σε αυτούς;

Πολύ πικρία από μια μάνα, ξεριζωμένη από την Γεωργία, για να έλθει στην μητέρα πατρίδα Ελλάδα γυρεύοντας μια θέση στον Ήλιο και να ζει την αδικία σε βάρος του γιου της.

Ωστόσο παραμένει αναπάντητο ένα ερώτημα: γιατί; Τι είχαν να κερδίσουν; Ποιο ήταν το κίνητρο για μια τέτοια συμπεριφορά;

Ανέσυρα στη μνήμη μου κι άλλες περιπτώσεις όπου αποβλήθηκαν μαθητές στο παρελθόν με συνοπτικές διαδικασίες. Και σε εκείνες τις περιπτώσεις είχα επισημάνει ότι δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τον κανονισμό του Υπουργείου διαδικασία. Θυμήθηκα επίσης και ότι από τις πρώτες του ημέρες στο σχολείο ο κ. Διευθυντής απαίτησε και πήρε στα χέρια του το ταμείο από εκδηλώσεις των μαθητών, δηλαδή χρήματα για τα οποία δεν είχε καμία αρμοδιότητα, στην διαχείρισή τους. Βέβαια και η άσχημη συμπεριφορά του βάραινε ιδιαίτερα στην κρίση μου. Ελάχιστα εμφανιζόταν στο σχολείο. Ερχόταν, έδινε το παρών, μερικές εντολές, έδιωχνε κάποιον μαθητή και μετά εξαφανιζόταν με την δικαιολογία πως ασχολούνταν με το «διδακτορικό του». Φυγόπονος ο κύριος! Σε αυτήν του την οκνηρία οφειλόταν η αρχική άρνηση να εμφανιστεί στην ημερίδα που οργάνωσε η Νομαρχία, τότε που ήθελε να φορτώσει την «αγγαρεία» στην Υποδιευθύντρια.

Επιστρατεύω τη μνήμη μου και φέρνω στο μυαλό μου την συνεδρίαση. Συγκλονιστικό! Όλοι οι εμπλεκόμενοι μαθητές στην συνεδρίαση του συλλόγου των καθηγητών γνωρίζουν την αλήθεια. Οι συμμαθήτριές τους λένε ψέματα! Παιδιά από την ίδια πατρίδα το ένα ενάντια στο άλλο με ψευδείς καταθέσεις, κατ' εντολή του Διευθυντή. Οι τρείς κατηγορούμενοι μαθητές σε όλη τη διάρκεια της συνεδρίασης είναι σιωπηλοί. Δηλώνουν από την αρχή ότι δεν ήταν παρόντες στο επεισόδιο και δεν ξανά ανοίγουν το στόμα τους. Οι κατηγορίες από τους καθηγητές τους πέφτουν βροχή. Τους κατηγορούν ότι δεν ζητούν συγνώμη ούτε εκείνη τη στιγμή. Μαθητές και καθηγητές, γνωρίζουν γι αυτό που γίνεται, με λίγες ίσως εξαιρέσεις όπως εγώ. Γνωρίζουν το θέατρο που έχει στηθεί! Την αδικία σε βάρος των συγκεκριμένων μαθητών.

Τελικά οι καθηγητές και ο Διευθυντής για τους δικούς τους προσωπικούς λόγους καταφέρνουν να τιμωρήσουν δύο μαθητές με την αυστηρότατη ποινή, την δια παντός απομάκρυνση από το σχολείο, που δεν προβλέπεται από τον εκπαιδευτικό νόμο.

Ο Δαυίδ, μαθητής 15 χρονών, γνωρίζει τώρα ότι περπατάει σε ναρκοπέδιο. Μπορεί να κατηγορηθεί από το πουθενά και με σύντομες διαδικασίες και ψευδείς ισχυρισμούς να διωχτεί από το σχολείο. Τώρα ξέρει τι είμαστε ικανοί να κάνουμε ο Διευθυντής και συγκεκριμένοι καθηγητές σε αυτό το σχολείο, πόσο επικίνδυνη είναι η κατάσταση και πόσο πρέπει να προσέχει. Έρχεται η σειρά του!!

Απομάκρυνση του Δαβίδ από το σχολείο. Δεύτερη προσπάθεια: επιτυχής

Τρεις μήνες αργότερα, Μάρτιο μήνα, μπαίνω στην τάξη για να διδάξω μαθηματικά και πληροφορούμαι από τα παιδιά ότι ο Διευθυντής έδιωξε τον Δαυίδ από το σχολείο. Μένω άφωνη. Κανένας δεν γνωρίζει τον λόγο της αποβολής ώστε να με ενημερώσει και εμένα. Μετά την λήξη του μαθήματος ρωτάω τους καθηγητές και μου το επιβεβαιώνουν. Αποφάσισαν να διώξουν και τον Δαυίδ από το σχολείο δια παντός σε έκτακτη συνεδρίαση που ζήτησε ο Διευθυντής με το κατηγορητήριο ότι ο Δαβίδ κάλεσε έναν εξωσχολικό στην αυλή του σχολείου για να επιτεθούν μαζί με έναν συμμαθητή του. Αυτή την φορά μάρτυρας κατηγορίας είναι ένας καθηγητής και μάλιστα πολιτικός πρόσφυγας από την Πολωνία. Είμαι σίγουρη ότι η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε σκόπιμα την ώρα που εγώ δεν είμαι στο σχολείο, για να μπορέσουν τώρα επιτέλους να ολοκληρώσουν το προηγούμενο σχέδιό τους.

Επαναλαμβάνω πως ο νόμος προβλέπει ολομέλεια του Συλλόγου Καθηγητών, όταν συζητιέται «αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος» και δεν εξαιρεί τους παλιννοστούντες μαθητές. Εγώ απουσίαζα από τη συνεδρίαση, όπως και άλλοι καθηγητές, γιατί δεν είχαμε ενημερωθεί. Επαναλαμβάνω επίσης πως το πρακτικό του συλλόγου πρέπει να διαβιβαστεί στον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, για να το εγκρίνει. Αφού ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης βρει άλλο σχολείο που έχει κενή θέση, ενημερώνονται οι γονείς του μαθητή, για να γίνει η μετεγγραφή του παιδιού τους. Μέχρι να γίνει αυτό ο μαθητής παραμένει στο σχολείο του και παρακολουθεί καθημερινά τα μαθήματά του, για να μην παίρνει απουσίες. Τίποτα από τα παραπάνω δεν λαμβάνονται υπόψη για τις ποινές των παλιννοστούντων μαθητών!

Στο διάλειμμα βρίσκω το τηλέφωνο του Δαυίδ από τη μαθητική του καρτέλα και τηλεφωνώ στο σπίτι του. Απαντάει η μητέρα του και μού λέει:

-Ο Δαυίδ είπε ότι θα τηλεφωνήσετε, μόλις το μάθετε. Δεν ήσασταν παρούσα στην συνεδρίαση, για να τον υπερασπιστείτε! Ορκίζεται πως δεν κάλεσε κανέναν εξωσχολικό στην αυλή του σχολείου, ούτε χτύπησε ο ίδιος κάποιον συμμαθητή του. Ο Διευθυντής και οι καθηγητές λένε ψέματα!

Της απαντώ:

-Μη στεναχωριέστε, θα καταθέσω αναφορά στον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, για να γυρίσει ο Δαυίδ στο σχολείο. Τίποτε από όλα αυτά δεν είναι νόμιμο. Αν χρειαστεί, θα μιλήσουμε σε δικηγόρο. Κάντε υπομονή!

Νοιώθω ότι ο κόμπος έφτασε στο χτένι, όπως λέει χαρακτηριστικά ο λαός μας. Η απαράδεκτη και αντικανονική συμπεριφορά του Διευθυντή απέναντι σε μαθητές και διδακτικό προσωπικό ξεπερνάει τα όρια της ανοχής μου.

Η μάνα του Δαυίδ βιώνει μια ανελέητη συμπεριφορά του σχολείου προς τον γιό της και την ίδια. Αυτή η μάνα που ήρθε στην ημερίδα και μίλησε με τόσο ωραία λόγια για το σχολείο μας. Αυτή η μάνα που είχε μιλήσει στην κρίσιμη συνάντηση για την τύχη του σχολείου ως εκπρόσωπος των γονέων και είχε συγκινήσει με τα θερμά της λόγια. Αυτή η μάνα που είχε πει πόσο όμορφα ένοιωθε που ο γιός της συναντούσε παιδιά από την πρώην πατρίδα τους και ένοιωθε ασφαλής. Μπορούσε να συνεχίσει τις σπουδές του, να ελπίζει! Αυτή η μάνα που μέχρι τώρα ένοιωθε ασφαλής και ήρεμη για το σχολείο που φοιτούσε ο γιος της, σήμερα γνωρίζει το πραγματικό πρόσωπο του σχολείου. Σήμερα γκρεμίζεται η όμορφη εικόνα που είχε στην καρδιά της!

♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

Πρώτος ο Λυκούργος, βασιλιάς της Σπάρτης νομοθέτησε το δικαίωμα στο «ανταγορείν», σύμφωνα με το οποίο ο κάθε πολίτης μπορούσε να επιχειρηματολογήσει αντίθετα από κάποια απόφαση των αρχόντων. Όταν η αντίθετη αυτή πρόταση υπερψηφιζόταν από τους πολίτες, οι άρχοντες ήταν υποχρεωμένοι να την σεβαστούν και δεν μπορούσαν να κινηθούν εναντίον αυτού που την εξέφρασε. Αυτό ήταν το πρώτο σκίρτημα Δημοκρατίας στην παγκόσμια ιστορία! Πάνω σε αυτή την αρχή θεμελιώθηκαν οι δημοκρατικές πόλεις - κράτη της Αρχαίας Ελλάδας.

Είμαι Ελληνίδα και είμαι υπερήφανη γι’ αυτό. Είμαι καθηγήτρια και θεωρώ πως η δουλειά μου δεν εξαντλείται στο να διδάξω μόνο μαθηματικά στους μαθητές μου. Οφείλω επίσης να τους κοινωνικοποιήσω, να τους διδάξω και την ουσία του να είσαι πολίτης σε μία δημοκρατική πολιτεία

άρα και τον σωστό τρόπο αντίδρασης στην κατάφορη αδικία. Να τους διδάξω ότι πρέπει να σκέφτονται ελεύθερα, απαλλαγμένοι από τον φόβο της αυταρχικής εξουσίας.

Αγώνας δρόμου για εφαρμογή της νομοθεσίας σε παλιννοστούντες μαθητές

Την επόμενη ημέρα επισκέπτομαι στο γραφείο του τον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, κ. Αλεξανδρίδη και του παραδίνω την αναφορά που έχω συντάξει. Τον ενημερώνω και προφορικά εν συντομία για το περιεχόμενό της. Τον ενημερώνω για παράτυπες ενέργειες του Διευθυντή, όπως την οριστική απομάκρυνση μαθητών από το σχολείο, χωρίς την έγκριση της Προϊσταμένης Αρχής και για την είσπραξη χρηματικών ποσών από τους γονείς καθ' όλη την διάρκεια του έτους. Παρά την βαρύτητα των καταγγελλομένων ο κ. Αλεξανδρίδης μένει αδιάφορος σε ότι του λέω. Δεν ξέρω αν με ακούει, δεν ανοίγει το στόμα του, δεν λέει κουβέντα, απλά με κοιτάει.

Εξ αιτίας της αδιάφορης στάσης του Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, ενημερώνω την κ. Καπανάτζε και μου προτείνει να μιλήσουμε με δικηγόρο. Να δείξουμε αποφασιστικότητα και να μην αφήσουμε το ζήτημα να περάσει έτσι εύκολα. Ο αγώνας φαινόταν ότι θα εξελισσόταν περισσότερο δύσκολα απ’ ότι περιμέναμε. Δεν θέλει το παιδί της να φύγει από το σχολείο αυτό.

Επικοινωνώ τηλεφωνικά με δικηγόρο και τον επισκεπτόμαστε μαζί. Ο δικηγόρος συνομιλεί με την κ. Καπανάτζε, τον ενημερώνει για την αδικία εναντίον του γιού της, τον κατατοπίζω λεπτομερειακά περί διαδικασιών και κανονισμών και απαντάμε σε ερωτήσεις του. Μας διαβεβαιώνει ότι την επόμενη ημέρα το πρωί θα τηλεφωνήσει στον Διευθυντή του σχολείου και στον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Πράγματι συνεπέστατος ο δικηγόρος τους τηλεφωνεί, όμως δεν τους πείθει ότι η διαδικασία που εφαρμόζεται στο σχολείο δεν προβλέπεται από τον νόμο. Μου λέει στο τηλέφωνο ότι δεν ενδιαφέρθηκαν καθόλου, σαν να μιλούσε στο κενό, καμία αντίδραση και από τους δύο, πλήρης αδιαφορία. Στο τέλος του έκλεισαν το τηλέφωνο.

Οι ημέρες περνούν και ο Δαυίδ σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση παραμένει κλεισμένος στο σπίτι του. Και ο πατέρας του Δαυίδ, ο οποίος υποφέρει από την καρδιά του, είναι σε εξίσου άσχημη κατάσταση, αφού δεν μπορεί να κάνει κάτι, για να βοηθήσει τον γιο του. Πολιτικός μηχανικός και πρωταθλητής σε αγώνες ταχύτητας στην Γεωργία. Δηλαδή άτομο με κύρος εκεί, εδώ νοιώθει εκμηδενισμένος, αδύναμος να προστατέψει το παιδί του από την κατάφορη αδικία. Ήρθαν

στην Ελλάδα, ψάχνοντας πατρίδα και βρέθηκαν αποξενωμένοι, αβοήθητοι, απέναντι σε ένα εχθρικό κράτος. Ξένοι σε ξένη χώρα.

Μπροστά στο αδιέξοδο και μέσα στην απελπισία τους, η μητέρα του Δαυίδ αποφασίζει να κινηθεί δυναμικά να μιλήσει η ίδια στον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης κ Αλεξανδρίδη για να δοθεί λύση, ώστε να γυρίσει το παιδί της ξανά στο σχολείο. Είναι έξαλλη με αυτήν την ιστορία. Μου λέει συνεχώς ότι τους μαθητές στην Γεωργία δεν τους διώχνουν από τα σχολεία. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και στην Ελλάδα. Είναι ηθικά απαράδεκτο! Είναι καθηγήτρια και γνωρίζει.

Μετά την επίσκεψή της στο γραφείο του κ. Αλεξανδρίδη μου λέει πως αισθάνεται απογοητευμένη από την στάση του στο πρόβλημά της.

-Τι έγινε; ρωτάω όλο αγωνία.

-Του είπα: «Εσύ είσαι υπεύθυνος που ως Προϊστάμενος δεν παρεμβαίνεις τόσες ημέρες. Γνωρίζεις τι έγινε στο σχολείο από τον δικηγόρο που σου τηλεφώνησε. Και τι έκανες; Τίποτα! Τόσες ημέρες! Ήρθαμε στην Ελλάδα για ένα καλύτερο μέλλον. Δεν θα μου καταστρέψεις εσύ το παιδί μου». Τελειώνοντας του λέω: «Άκου τι θα σου πω: θα πάω τον Δαυίδ στο σχολείο και ας τολμήσουν να τον διώξουν!»

-Είπε τίποτα ο κ. Αλεξανδρίδης που τυχαίνει να είναι και πόντιος; Ρωτάω.

-Ούτε λέξη.

-Στα ποντιακά τα είπες όλα αυτά;

-Ναι, τι να έκανα; Μιλούσα γρήγορα, δυνατά και με θυμό. Όταν έφυγα χτύπησα την πόρτα του γραφείου πίσω μου. Είμαι έξαλλη. Ακόμα τρέμουν τα χέρια μου.

Συνεχίζοντας μου λέει ότι σε λίγο θα έρθει στο σχολείο με τον Δαβίδ. Φοβάται πολύ για τον Δαυίδ, γιατί είναι όλη την ημέρα στο σπίτι, κλεισμένος στο δωμάτιό του πολύ στενοχωρημένος. Το απόλυτο αδιέξοδο! Πράγματι σε λίγο έρχονται και αποφασιστικά μπαίνουν στο γραφείο του Διευθυντή. Διακριτικά περιμένω να βγουν.

Μόλις βγαίνουν από το γραφείο, οι συμμαθητές του Δαυίδ τρέχουν να τον υποδεχτούν και να τον καλωσορίσουν στο σχολείο. Εμένα με ενδιαφέρει να μιλήσω με την Αφροδίτη Καπάντζε, να μάθω τι συζητήθηκε στο γραφείο.

-Πες μου τι έγινε; Την ρωτάω.

-Τα ίδια όπως και ο άλλος. Δεν είπε κουβέντα. Αλλά μέσα στο γραφείο υπήρχαν καθηγήτριες και η Υποδιευθύντρια. Αυτές μου επιτέθηκαν με πολύ άσχημο τρόπο. Η Υποδιευθύντρια καθόταν με τα πόδια απλωμένα πάνω στο γραφείο και με κοιτούσε με βλοσυρό ύφος. Μία πολύ αδύνατη κυρία με

κοντά μαλλιά, μιλούσε συνέχεια νευρικά κάνοντας χειρονομίες. Ήταν μία άλλη κοκκινομάλλα με μίνι φούστα και άλλη μία έβαφε τα χείλη της με κραγιόν.

-Τι σου είπαν;

-Ότι τον καλύπτω, γιατί είναι γιός μου. Είναι άτακτος. Είναι καλύτερα να πάει σε άλλο σχολείο.

-Η χρονιά τελειώνει, της λέω. Τώρα θα αλλάξει σχολείο, στο τέλος της Γ΄ Γυμνασίου;

Οι ημέρες που ακολουθούν θα μείνουν αξέχαστες στον Δαυίδ. Ο «αξιότιμος κύριος» Διευθυντής με τη συμπαράσταση καθηγητών του σχολείου φωνάζει καθημερινά τον Δαυίδ στο γραφείο. Για να τον τρομοκρατήσει και να τον αναγκάσει να φύγει από το σχολείο, του μιλάει πολύ άσχημα. Απαιτεί να πάρει την τσάντα του και να φύγει. Ο Δαυίδ σαν ένας μικρός ήρωας βγαίνει από το γραφείο και γυρίζει ξανά στην τάξη του, όπου δικαιούται να βρίσκεται, χωρίς να μιλάει. Την άλλη ημέρα το ίδιο, ξανά και ξανά μέχρι τις 18 Ιουνίου, οπότε και τελειώνει η μαρτυρική σχολική χρονιά. Βγαίνοντας από το γραφείο ψυχολογικά καταρρακωμένος μου επαναλαμβάνει αυτά που του λέει ο Διευθυντής:

-Ακόμη εδώ είσαι εσύ; Δεν σου είπα να μην έρχεσαι; Πάρε την τσάντα σου και φύγε από εδώ μέσα. Καταλαβαίνεις τι σου λέω; Τσακίσου από εδώ μέσα! Αυτήν την στιγμή, φύγε!

-Οι άλλοι καθηγητές που ήταν μέσα τι έλεγαν; τον ρωτάω.

-Συμφωνούσαν μαζί του, τα ίδια έλεγαν, μου απαντάει χαμηλόφωνα, και κουνάει το κεφάλι με απόγνωση.

Ο Δαυίδ περνάει άσχημα αυτήν την περίοδο. Κρατάει την ψυχραιμία του, αφού είναι παιδί από καλή οικογένεια, αναθρεμμένο με αρχές. Στέκεται όρθιος απέναντι στην αδικία. Δεν απογοητεύει τους γονείς του, αποδεικνύει ότι έχει μεγάλη δύναμη θέλησης και αντοχής. Ένας μικρός ήρωας! Πιστεύω ότι συμβάλλω και εγώ, αφού με την συμπαράσταση και την ενθάρρυνσή μου κατορθώνει και παραμένει στο σχολείο μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς. Τελικά παίρνει το Απολυτήριό του, παρά τον καθημερινό ψυχολογικό εξοντωτικό πόλεμο του Διευθυντή. Από τότε μέχρι σήμερα δεν τον ξαναείδα ποτέ! Ούτε μπόρεσα να τον βρω στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, για να επικοινωνήσω μαζί του. Τους σκέφτομαι συχνά, και αυτόν και την μητέρα του.

Κάνω την ευχή κανένας γονιός και κανένα παιδί να μην γνωρίσει την ψυχολογική βία που έζησε η οικογένεια Καπανάτζε. Όμως από την άλλη θαυμάζω την δύναμη και την ανθεκτικότητά τους.

♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

Ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης κ. Αλεξανδρίδης, παρόλο που 1) εγώ του παρέδωσα αναφορά σχετικά με το θέμα του Δαυίδ, 2) ο δικηγόρος τον ενημέρωσε τηλεφωνικά για το ίδιο θέμα 3) η Καπανάτζε Αφροδίτη, μητέρα του Δαυίδ, τον επισκέφτηκε στο γραφείο του και του γνωστοποίησε αναλυτικά το πρόβλημα, δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον, δηλαδή «αγρόν ηγόρασε». Μετά από εννέα ημέρες, θυμάται να ζητήσει από τον Διευθυντή να του στείλει το πρακτικό, για να ενημερωθεί για την απομάκρυνση του Δαβίδ από το σχολείο. Έτσι ο Διευθυντής του σχολείου αναγκάζεται να διαβιβάσει το πρακτικό στον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης για έγκριση. Ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης είναι υποχρεωμένος να προτείνει νέο σχολείο στο οποίο θα μετακινηθεί ο μαθητής, εφόσον εγκριθεί το πρακτικό. Μέχρι να συμπληρωθεί η διαδικασία ο μαθητής φοιτά στο σχολείο του καθημερινά και δεν παίρνει απουσίες. Δηλαδή τώρα αποδεικνύεται μέσα από τα γεγονότα που εξελίσσονται ότι στους παλιννοστούντες μαθητές δεν εφαρμόζεται η νομοθεσία στην «αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος». Μόλις ο κ. Αλεξανδρίδης παίρνει το πρακτικό, ένα θέατρο παραλόγου αρχίζει να εκτυλίσσεται: δίνει εντολή για Ένορκη Διοικητική Εξέταση (Ε.Δ.Ε.) σε βάρος μου, αντί να παραπέμψει στον Εισαγγελέα τον Διευθυντή του σχολείου, που παραβιάζει την εκπαιδευτική νομοθεσία. Στην Ε.Δ.Ε., που γίνεται κατεπειγόντως από έναν Λυκειάρχη - σε ρόλο ανακριτή, καλούμαι να απαντήσω γραπτώς σε ερωτήσεις όπως: από πού γνωρίζω την οικογένεια του μαθητή, τι σχέσεις έχω μαζί τους, γιατί ενδιαφέρομαι γι αυτούς.

-Από πού γνωρίζω την οικογένεια του μαθητή; Μα το παιδί τους είναι μαθητής μου! Η μητέρα του ήλθε στην ημερίδα της Νομαρχίας και μίλησε με τα καλύτερα λόγια για το σχολείο μας.

-Τι σχέσεις έχω μαζί τους; Την αναγκαία σχέση εμπιστοσύνης που οφείλει να έχει κάθε γονέας με τον εκπαιδευτικό στον οποίο εμπιστεύεται την μόρφωση του παιδιού του!

-Γιατί ενδιαφέρομαι γι’ αυτούς; Μα γιατί βλέπω γονείς σωστούς και αξιοπρεπείς, που νοιάζονται για το παιδί τους και έναν μαθητή που αξίζει καλύτερη τύχη, από το να αδικείται βάναυσα. Τι πρέπει να κάνω; Να σιωπήσω; Αισθάνομαι θλίψη με όλα όσα συμβαίνουν! Είμαι και εγώ παιδί προσφύγων από την Ανατολική Θράκη, την Αδριανούπολη, οπότε με αφορούν όλα αυτά. Νοιώθω πως είμαι μία από αυτούς!

Η Ε.Δ.Ε. φαίνεται να γίνεται, για να με τρομοκρατήσουν και να καλύψουν τον Διευθυντή του σχολείου. Δηλαδή ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, κ. Αλεξανδρίδης, ο ελεγκτής θεσμικά του συστήματος, συναινεί στην παρανομία του Διευθυντή και τον απαλλάσσει. Το πόρισμα της Ε.Δ.Ε. δεν μου έγινε ποτέ γνωστό και εγώ δεν ασχολήθηκα περαιτέρω με αυτό.

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Οι διωγμοί των μαθητών συνεχίζονται στο σχολείο με την κάλυψη τώρα και του κ. Αλεξανδρίδη, γι αυτό αποφασίζω να ενημερώσω πια τον Εισαγγελέα. Πρώτα στέλνω μία Εξώδικη Διαμαρτυρία στον Νομάρχη Θεσσαλονίκης κ. Παπαδόπουλο, και στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης κατά του Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Επειδή οι ημέρες περνούν και καμία αντίδραση δεν υπάρχει από τους προαναφερόμενους, προχωρώ στο επόμενο βήμα και καταθέτω ένα υπόμνημα στον Εισαγγελέα υπηρεσίας. Στο υπόμνημα μεταξύ άλλων τονίζω ότι «οι γονείς καταγγέλλουν συνεχώς τις αποφάσεις του Διευθυντή που δεν είναι νομότυπες. Η κατάσταση αυτή και ειδικότερα οι αλλεπάλληλες αποφάσεις για οριστική απομάκρυνση των μαθητών από το σχολείο, με αναγκάζουν, εκτελώντας το καθήκον μου, να συντάξω και να υποβάλλω το παρόν υπόμνημα».

Στον Εισαγγελέα εκτός από το υπόμνημα καταθέτω και φωτοτυπίες από περίπου δέκα πρακτικά που περιέχουν τα ονόματα των μαθητών που απομακρύνονται από το σχολείο με απόφαση του συλλόγου. Στα πρακτικά ο Εισαγγελέας μπορεί να διαβάσει όχι μόνο τα ονόματα των μαθητών αλλά και τις ημερομηνίες, τις ποινές που προτείνουν οι καθηγητές και το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας που οδηγεί στην ανύπαρκτη ποινή της «οριστικής απομάκρυνσης από το σχολείο». Δεν υπάρχει πιο αξιόπιστος μάρτυρας από ένα πρακτικό που φέρει και 35 υπογραφές. Δεν χρειάζονται πρόσθετες μαρτυρίες και κανένας μάρτυρας δεν μπορεί να ακυρώσει την αξιοπιστία ενός πρακτικού. Δεν αναφέρομαι στους μαθητές που διώχνει μόνος του ο Διευθυντής γιατί δεν γνωρίζω ποιοι είναι. Αυτό το καταθέτει ο ίδιος ο Διευθυντής. Η ομολογία του είναι καταπέλτης! Τέτοιο θράσος, τόση αλαζονεία.

Μαθητές καταθέτουν τα γεγονότα

Μετά από τρεις μήνες, τον Μάιο, η Πταισματοδίκης, που διενεργεί τις ανακρίσεις, καλεί εμένα και τους μάρτυρες που έχω προτείνει για να καταθέσουμε. Είναι έξι πρώην μαθητές του Γυμνασίου, που φοιτούν τώρα στην πρώτη τάξη του Λυκείου, και από τους γονείς οι πρώην Πρόεδρος και Γραμματέας του Συλλόγου Γονέων. Συνολικά 9 άτομα με εμένα.

Με τους μαθητές δίνουμε ραντεβού στην είσοδο των Δικαστηρίων. Έρχονται χαρούμενοι που θα καταθέσουν, για να μαθευτεί η αλήθεια. Συζητάνε μεταξύ τους όλα τα γεγονότα που γινόταν σε βάρος τους. Τους προκαλούσαν θυμό, αλλά δεν γνώριζαν πώς να αντιδράσουν. Επιτέλους θα μιλήσουν και θα αποδοθεί δικαιοσύνη! Η αλήθεια θα λάμψει!

Είμαστε όλοι έξω από το γραφείο της Πταισματοδίκη, στον διάδρομο και μπαίνουν μέσα ένας-ένας. Ο Πρόεδρος του 15μελούς Μαθητικού Συμβουλίου από την Αρμενία Ν. Αρσέν, η Αντιπρόεδρος από την Γεωργία Ι, Μαρία, η Γραμματέας από την Ρωσία Ε. Όλγα, 2 μέλη από την Γεωργία Γ Ελένη και Ν. Λιάνα και 1 μέλος από την Αμπχαζία Κ. Βερόνικα. Ο κάθε ένας μαθητής καταθέτει περίπου μισή ώρα. Όταν βγαίνουν από το γραφείο της Πταισματοδίκη, ακούγονται ανακουφισμένοι. Όλοι χαμογελούν, είναι υπερήφανοι που κατέθεσαν τα γεγονότα, πιστεύουν στην δικαιοσύνη. Επιτέλους θα μαθευτεί η αλήθεια! Επιτέλους όλα βγαίνουν στο φως!

Σχηματίζουμε όλοι έναν κύκλο και αρχίζουμε τις ερωτήσεις:

-Τι σε ρώτησε;

-Πρώτα ποιος είμαι, που γεννήθηκα, πότε ήμουν στο σχολείο.

-Μετά τι σε ρώτησε; Για τα παιδιά που διώχνει ο Διευθυντή;

-Ναι. Είπα ότι, όταν κάποιος συμμαθητής μου έκανε αταξία, ο Διευθυντής καλούσε όλους τους καθηγητές σε συνεδρίαση και έπαιρναν απόφαση να φύγει ο άτακτος μαθητής από το σχολείο. Μετά την λήξη κάθε συνεδρίασης ο Διευθυντής πήγαινε στο διάλειμμα, έβρισκε τον άτακτο μαθητή και του έλεγε «πάρε την τσάντα σου και φύγε από το σχολείο!» Την άλλη ημέρα κατά την ώρα της προσευχής ο Διευθυντής ανακοίνωνε σε όλους για παραδειγματισμό την απομάκρυνση του μαθητή. Με τον ίδιο τρόπο ο Διευθυντής είχε διώξει από το σχολείο και τον συμμαθητή μας Δαυίδ Καπανάτζε.

-Για τα χρήματα που ζητούσε ο Διευθυντής;

-Ναι. Ο Διευθυντής στην αρχή της χρονιάς ζητούσε να του καταβάλλει κάθε μαθητής 3.000 δρχ. για τα βιβλία, με την απειλή ότι αν δεν πληρώναμε δεν θα μάς έγραφε στο σχολείο. Επίσης ζητούσε χρήματα για φωτοτυπίες, 200 δρχ. από κάθε μαθητή. Όπως έμαθα αργότερα αυτά τα χρήματα τα κατέβαλλε ο Δήμος.

-Για την ημερήσια εκδρομή;

-Ναι, όταν τον Μάιο θα πηγαίναμε ημερήσια εκδρομή ο Διευθυντής κάλεσε το 15μελές και ζήτησε για τα έξοδα της εκδρομής 1.000 δρχ. από τον καθένα μας. Εμείς φυσικά αντιδράσαμε γιατί το ποσό ήταν υπερβολικό και τότε υποχώρησε και ζήτησε 500 δρχ., που τελικά κατέβαλε κάθε μαθητής για

να πάει εκδρομή. Ωστόσο αργότερα έμαθα ότι τα έξοδα της εκδρομής ήταν δωρεά από το πρακτορείο «ΖΟΡΠΙΔΗΣ».

Δύο μαθήτριες βρήκαν την ευκαιρία να καταθέσουν ένα περιστατικό που τις προβλημάτιζε από την Β΄ τάξη Γυμνασίου.

-Επειδή η μαθήτρια που ήταν ταμίας της τάξης δεν θα ερχόταν στο σχολείο μας την επόμενη χρονιά παρέδωσε τα χρήματα που είχαμε μαζέψει στον Διευθυντή, για να τα παραδώσει στην νέα ταμία. Στην αρχή της νέας σχολικής χρονιάς, όταν του ζητήσαμε τα χρήματα, μάς είπε ότι αυτός δεν γνωρίζει τίποτε.

Σκέφτομαι: πως είναι δυνατόν; Ακόμα και τα πενιχρά χρήματα του ταμείου της τάξης καταχράστηκε! Ακούω τα παιδιά να διηγούνται τα πάντα, χαμογελώντας με την σιγουριά της νίκης. Επιτέλους της δικαίωσης!

Φεύγουμε από τα Δικαστήρια ικανοποιημένοι πως κάναμε όλοι το καθήκον μας. Τους διαβεβαιώνω πως θα τους ενημερώσω για την απόφαση του Εισαγγελέα. Τους χαιρετώ με τις καλύτερες ευχές για το μέλλον τους, την πρόοδο και την επαγγελματική τους αποκατάσταση.

Η κατάθεση της Προέδρου του Συλλόγου Γονέων

Συναντάω στο σχολείο την Πρόεδρο του Συλλόγου Γονέων του Γυμνασίου. Είναι ομογενής από την Σουηδία. Συζητάμε για την κατάθεσή της στην Πταισματοδίκη.

Μου λέει ότι: «Με τη ανάληψη των καθηκόντων μας ζητήσαμε από τον Διευθυντή του Σχολείου το Καταστατικό του Συλλόγου για να ενημερωθούμε, αλλά δεν μας το έδωσε. Τον Μάιο ζήτησε ο Διευθυντής να τον εξουσιοδοτήσουμε, ώστε να παραλάβει ένα ποσό χρημάτων που είχε κατατεθεί υπέρ του Συλλόγου Γονέων από τη Γραμματεία Απόδημου Ελληνισμού. Φυσικά αρνηθήκαμε να τον εξουσιοδοτήσουμε. Παραλάβαμε τα χρήματα με τη Γραμματέα του Συλλόγου από την Εμπορική Τράπεζα Τριανδρίας. Δεν γνωρίζω για ποιον λόγο τα χρήματα είχαν κατατεθεί στο εν λόγω κατάστημα και όχι στα κεντρικά, στο Ταμείο Πληρωμών Θεσσαλονίκης».

Η κατάθεση της Γραμματέας του Συλλόγου Γονέων

Κάποια ημέρα βλέπω στο σχολείο την Γραμματέα του Συλλόγου Γονέων, ομογενής από την Αμερική. Συζητώ μαζί της για την κατάθεση της.

Μου λέει ότι: «Όταν ανέλαβα τα καθήκοντα της Γραμματέας ζήτησα από τον Διευθυντή του Σχολείου να μου παραδώσει το βιβλιάριο της τράπεζας που περιείχε κατάθεση 300.000 δρχ από τις εισφορές των γονέων Ο Διευθυντής μου απάντησε ότι δεν υπάρχουν καθόλου λεφτά στο βιβλιάριο, γιατί είχε αγοράσει το κομπιούτερ στο γραφείο του. Από το πρακτικό του Συλλόγου Γονέων με αριθ. 25 όμως διαπίστωσα ότι ο Δήμος Θεσσαλονίκης έκανε δωρεάν στο Σύλλογο Γονέων 300.000 δρχ, για να αγορασθεί κομπιούτερ για το σχολείο. Επομένως το κομπιούτερ του γραφείου αγοράστηκε με την δωρεάν του Δήμου και οι 300.000 δρχ του Συλλόγου Γονέων έπρεπε να βρίσκονται στην τράπεζα. Επιπλέον κάθε παιδί για την εγγραφή του έδινε στον Διευθυντή 3.000 δρχ. Τα χρήματα αυτά έπρεπε να είναι έσοδα του Συλλόγου Γονέων. Όμως τα κρατούσε ο Διευθυντής. Στην αρχή της σχολικής χρονιάς τον ρωτήσαμε αν υπάρχουν χρήματα στο ταμείο του Συλλόγου, μας απάντησε ότι δεν υπάρχουν, ενώ τα είχε ήδη εισπράξει από τις εγγραφές 300 παιδιών.

Την άνοιξη η καθηγήτρια της μουσικής ζήτησε χρήματα από τον Σύλλογο Γονέων για πολιτιστικούς λόγους, της απάντησα πως δεν έχουμε. Τότε η καθηγήτρια με πληροφόρησε πως οι εγγραφές των μαθητών είναι έσοδα του Συλλόγου Γονέων. Στη συνέχεια απευθύνθηκα στον Διευθυντή και του ζήτησα να παραδώσει στον Σύλλογο το χρηματικό ποσό που είχε εισπράξει από τις εγγραφές. Εκείνος απάντησε ότι τα χρήματα ξοδεύτηκαν για λειτουργικές ανάγκες και συγκεκριμένα για αγορά πετρελαίου και μάλιστα είπε ότι υπάρχουν αποδείξεις. Τις αποδείξεις αυτές τις ζητήσαμε ως Σύλλογος αλλά δεν μας τις έδωσε ποτέ. Ο Διευθυντής επίσης ζήτησε από εμένα και την Πρόεδρο του Συλλόγου να του κάνουμε πληρεξούσιο προκειμένου να εισπράξει το χρηματικό ποσό των 700.000 δρχ. που είχε καταθέσει το Γραφείο Αποδήμου Ελληνισμού υπέρ του Συλλόγου Γονέων. Φυσικά αρνηθήκαμε και εγώ και η Πρόεδρος. Το ποσό το παραλάβαμε οι ίδιες από την Εμπορική Τράπεζα Τριανδρίας και ανοίξανε λογαριασμό υπέρ του Συλλόγου. Μάλιστα ο Διευθυντής που είχε πληροφορηθεί την παραπάνω παροχή από το Γραφείο Απόδημου Ελληνισμού, φρόντισε να μεταφερθούν τα χρήματα από το Ταμείο Πληρωμών Θεσσαλονίκης στην Εμπορική Τράπεζα Τριανδρίας. Έτσι τον διευκόλυνε, επειδή διέμεινε στην Τριανδρία. Γνωρίζω επίσης πως εισέπραξε 500 δρχ από τον κάθε μαθητή για μια ημερήσια εκδρομή, που ήταν δωρεάν. Όταν του ζητήσαμε να επιστρέψει τα χρήματα στα παιδιά, εκείνος απάντησε και πάλι πως έχουν ξοδευτεί για

λειτουργικές ανάγκες και ότι μάζεψε μόνο 25.000 δρχ. Να σημειωθεί ότι στην εκδρομή αυτή χρησιμοποιήθηκαν δύο διώροφα λεωφορεία και ένα απλό, δηλαδή συμμετείχαν 200 μαθητές. Πιστεύω, λοιπόν, ότι τα έσοδα της εκδρομής πρέπει να ήταν γύρω στις 100.000 δρχ. και όχι 25.000 δρχ όπως είπε».

Το κλίμα που δημιουργήθηκε στο σχολείο από όλες αυτές τις οικονομικές ατασθαλίες του Διευθυντή και τις αυθαίρετες και απαράδεκτες απομακρύνσεις των μαθητών εν μέσω της χρονιάς είναι πολύ βαρύ.

Ο Εισαγγελέας δικαιώνει τον Διευθυντή

Μετά από ένα εξάμηνο περίπου πέφτει κεραυνός εν αιθρία! Μαθαίνω ότι ο Εισαγγελέας έθεσε την υπόθεση στο αρχείο. Ξαφνιάζομαι και απογοητεύομαι. Πως γίνεται αυτό; Εκτός από εννέα μάρτυρες που καταθέσαμε στην Πταισματοδίκη έχω δώσει στον Εισαγγελέα και πρακτικά, όπου αναγράφονται όλα τα στοιχεία των μαθητών, οι ημερομηνίες που διεπράχθησαν τα αδικήματα, οι τοποθετήσεις των καθηγητών και άλλα πολλά. Πως αμφισβητήθηκαν όλα αυτά; Πρέπει να βρούμε τι λάθος κάναμε και δεν μπορέσαμε να αποδείξουμε πως λέμε την αλήθεια. Γι αυτό με αίτησή μας ζητάμε από τη γραμματεία των Δικαστηρίων αντίγραφο της δικογραφίας. Ολόκληρος φάκελος! Διαβάζουμε προσεχτικά όλες τις καταθέσεις. Συγχαρητήρια στους μαθητές και στις δύο κυρίες του Συλλόγου Γονέων. Κατέθεσαν όλα τα γεγονότα, όπως ακριβώς συνέβαιναν. Με συγκινούν πολύ. Ήθος, ειλικρίνεια, θάρρος μέσα στις σελίδες της δικογραφίας. Διαβάζουμε την απόφαση του Εισαγγελέα. Διαβάζουμε και ξαναδιαβάζουμε, αλλά δεν καταλαβαίνουμε πώς δικαιολογεί όσα συμβαίνουν σε βάρος των μαθητών του σχολείου και των γονιών τους. Στις φωτοτυπίες από την δικογραφία φαίνεται ότι ο Εισαγγελέας έχει υπογραμμίσει όλα τα στοιχεία-φωτιά που καταθέσαμε οι μάρτυρες. Εύκολα αποδεικνύεται η παραβίαση της εκπαιδευτικής νομοθεσίας από τα πρακτικά του σχολείου και επίσης το ίδιο εύκολα αποδεικνύεται η κλοπή των χρημάτων, αν ζητηθούν αποδείξεις ή τιμολόγια. Τι έγινε και αγνόησε όλα αυτά τα στοιχεία ο Εισαγγελέας και έθεσε την υπόθεση στο αρχείο;

Ο Εισαγγελέας στην απόφασή του γράφει σχετικά:

«Τυχόν απομάκρυνση κάποιου μαθητού **με ενδεχόμενη μη νομότυπη διαδικασία**, αφορά περίπτωση μαθητών κακής διαγωγής. Στις περιπτώσεις αυτές η τυχόν απομάκρυνσή των από το σχολείο με απόφαση του ως άνω διευθυντή και μόνο εγένετο λόγω του επείγοντος και της

σοβαρότητος που ενεφάνιζε η υπόθεση και γιατί **η διαδικασία της συνεδρίασης των καθηγητών του σχολείου ήταν χρονοβόρα».**

Αναρωτιέμαι: είναι αρμοδιότητα του Εισαγγελέα να εγκρίνει «ενδεχόμενη μη νομότυπη διαδικασία»; Μπορεί ο Εισαγγελέας να παραβιάζει την νομοθεσία; Επίσης αναγνωρίζει ο κ. Εισαγγελέας ότι υπήρχε παρανομία. Μπορεί να παραβλέπει την νομότυπη διαδικασία επειδή είναι χρονοβόρα; Μα επειδή ακριβώς είναι σοβαρό θέμα η οριστική απομάκρυνση ενός μαθητή από το σχολείο, ο κανονισμός απαιτεί αυτή την χρονοβόρα και εξαντλητική διαδικασία, ώστε να μην αδικείται κανένας.

Το πόρισμα του Εισαγγελέα συνεχίζει: «Παραπέρα προέκυψε ότι ο εν λόγω Διευθυντής όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του, ο καθηγητής Σ. Α. του παρέδωσε το ποσό των 102.000 δρχ. που είχαν περισσέψει από εισπράξεις μιας εκδήλωσης που είχε κάνει το σχολείο. **Τα χρήματα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για τρέχουσες ανάγκες του σχολείου.** Επίσης οι μαθητές κατά την εγγραφή τους κάθε χρόνο καταβάλλουν το χρηματικό ποσό των 3.000 δρχ. ως έσοδα του Συλλόγου Γονέων. **Τα εν λόγω χρήματα χρησιμοποιούνταν για τρέχουσες ανάγκες του σχολείου.** Παράλληλα τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν για την εκδρομή, η οποία τελικά εγένετο δωρεάν ως προσφορά του τουριστικού γραφείου Ζορπίδη, **δόθηκαν στον Σύλλογο Γονέων** και διατέθηκαν για τις ανάγκες του σχολείου. Το αυτό ισχύει και για τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν για τις φωτοτυπίες».

Προβληματίζομαι: το Υπουργείο Παιδείας δεν ζητά από κανένα ελληνόπουλο να πληρώσει για την δωρεάν δημόσια εκπαίδευσή του. Και έρχεται ο «αξιότιμος κ Διευθυντής» να τους ζητά εκβιαστικά για την εγγραφή στο σχολείο 3000 δρχ; Δεν είναι απάτη αυτό; Και μάλιστα σε βάρος φτωχών ανθρώπων, προσφύγων; Ποια έξοδα του σχολείου κάλυψε με αυτά τα ποσά; Ζητήσατε κ. Εισαγγελέα αποδείξεις για αυτές τις τρέχουσες δαπάνες; Βάλατε κάποιον ορκωτό λογιστή να τις ελέγξει; Αλλά εάν, κ. Εισαγγελέα, ζητούσατε τιμολόγια ή αποδείξεις θα επιβεβαιώνατε αμέσως ότι ο Διευθυντής ψεύδεται. Φαίνεται ότι δεχθήκατε άκριτα ως απόλυτα ειλικρινή την κατάθεση του καταγγελλόμενου Διευθυντή. Η απόφαση του Εισαγγελέα ταυτίζεται απόλυτα με την κατάθεση του Διευθυντή του σχολείου!

Η απόφαση αυτή του Εισαγγελέα είχε ως αποτέλεσμα οι μαθητές να διώχνονται από το σχολείο με την ίδια ακριβώς **μη νομότυπη διαδικασία τώρα πλέον και με την άδεια του Εισαγγελέα.** Γεγονός που επιβεβαιώνεται και από άλλον Διευθυντή δέκα χρόνια αργότερα, όταν αναφέρει γραπτώς σε υπόθεση που τον αφορά: «έτσι συνηθίζεται σε αυτό το σχολείο». Εδραιώθηκε δηλαδή ως πάγια πρακτική η άνιση, καταχρηστική, ρατσιστική αντιμετώπιση των παλιννοστούντων μαθητών! Μελανό στίγμα στο πρόσωπο της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Συνεχίζω να διαβάζω τις σελίδες της δικογραφίας. Ακολουθεί και άλλη έκπληξη. Έξι καθηγητές πήγαν και καταθέσαν υπέρ του Διευθυντή. Πως είναι δυνατόν;

Ο συγκεκριμένος Διευθυντής γράφει κάθε χρόνο στην ετήσια έκθεση για το σχολείο ότι: «Το μειωμένο ωράριο, η εξασφάλιση και η έλλειψη οποιασδήποτε αξιολόγησης έχουν ως αποτέλεσμα **η διδασκαλία στο συγκεκριμένο σχολείο να θεωρείται ως πάρεργο».**

Δηλαδή ο Διευθυντής απαξιεί το έργο των καθηγητών και την προσφορά τους στην εκπαίδευση και στην κοινωνικοποίηση των μαθητών με τον χειρότερο τρόπο: χαρακτηρίζει **πάρεργο** την δουλειά τους στο σχολείο. Και παρόλα αυτά υπάρχουν καθηγητές που καταθέτουν υπέρ αυτού!

Συμβαίνει όμως ακριβώς το αντίθετο. Στο σχολείο ο Διευθυντής ερχόταν ελάχιστη ώρα. Ερχόταν, έβλεπε και έφευγε. Σε όλη την διάρκεια λειτουργίας του σχολείου την διοίκηση ασκούσε η Υποδιευθύντρια μαζί με μια παρέα καθηγητών. Γι αυτό και χαρακτηρίζει την συνεδρίαση των καθηγητών χρονοβόρα, γι αυτό έδιωχνε τον μαθητή αμέσως, για να μπορεί να φύγει ο ίδιος από το σχολείο.

Συνεχίζω να διαβάζω παρόλο που στενοχωριέμαι πολύ. Πρέπει να φτάσω μέχρι την τελευταία σελίδα. Με μεγάλη μου έκπληξη βρίσκω στην δικογραφία μία σελίδα που με αφορά. Ο Διευθυντής του σχολείου, για να μειώσει τη φερεγγυότητά μου, κατέθεσε αναφορά σε βάρος μου στην Πταισματοδίκη, χωρίς εγώ να το γνωρίζω. Όσα γράφει για μένα είναι όλα ψευδή. Για τον λόγο αυτό, αν και η δικογραφία είχε αρχειοθετηθεί, καταθέτω μήνυση στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης κατά του Διευθυντή του σχολείου **για συκοφαντική δυσφήμιση και εξύβριση κατ' εξακολούθηση.**

Αμέσως ο Διευθυντής του σχολείου Λους ανακαλεί «όλες εκείνες τις φράσεις οι οποίες προσβάλουν την προσωπικότητα της μηνύτριας», δηλαδή εμού, με γραπτή επιστολή που καταθέτει στην Πταισματοδίκη. Όπως με οξύνοια παρατηρεί ο ψυχαναλυτής Wilhelm Reich στο έργο του *Άκου ανθρωπάκο* ο ανθρωπάκος επιτίθεται μόνο στους αδύναμους, αυτούς που δεν αντιστέκονται. Όταν βρίσκει άτομο το οποίο αντιστέκεται και αντιπαλεύει την αδικία, ο ανθρωπάκος οπισθοχωρεί.

Μετά την άτακτη οπισθοχώρηση του Διευθυντή, ανακαλώ κι εγώ την μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση. Άλλωστε το θέμα ποτέ δεν ήταν προσωπικό και σαφώς δεν έπρεπε να αποπροσανατολιστεί με αντιδικίες μεταξύ καθηγητών.

Λίγους μήνες αργότερα ο Διευθυντής του σχολείου «επιβραβεύεται» για τις παρατυπίες του και τοποθετείται σύμβουλος εκπαίδευσης δηλαδή «στέλεχος παιδαγωγικής καθοδήγησης των εκπαιδευτικών»! Οποία κατάντια!!!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επανέρχομαι στο βιβλίο *Άκου ανθρωπάκο*. Ο Wilhelm Reich γράφει: «**πες την αλήθεια ανεξάρτητα από το τίμημα».** Ηθικά εμείς, οι έξι μαθητές και οι δύο γονείς, είμαστε οι νικητές!

1. Γιατί είπαμε την αλήθεια και
2. Γιατί πήραμε όλοι ένα μεγάλο μάθημα από την σκληρή πραγματικότητα.

Τελικά ναι, η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΗ!

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αρχείο από δημόσια έγγραφα

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΣΙΡΩΝΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ: Εκπρόσωπος Προέδρου Ν.Ε. Παιδείας Θεσσαλονίκης
ΠΕΛΑΓΙΔΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ: Σχολικός Σύμβουλος Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΛΑΜΠΡΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Σχολικός Σύμβουλος Α/θμιας Εκπαίδευσης
ΠΑΣΧΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ: Προϊστάμενος 3ου Γραφείου Δ.Ε.
ΚΟΓΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Προϊστάμενος 5ου Γραφείου Π.Ε.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Εκπρόσωπος ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης
ΦΑΣΦΑΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ: Εκπρόσωπος Διδ/κών Συλλόγων Θεσσαλονίκης
ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ ΑΒΡΑΑΜ: Διευθυντής Δημοτικού Σχολείου Παλιννοστούντων

ΗΜΕΡΙΔΑ
Με θέμα:
«Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΑΛΙΝΝΟΣΤΟΥΝΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ»
Παρασκευή 16 Ιουνίου 1995
Κέντρο Πολιτισμού Νομαρχίας

Θεσσαλονίκη Ιούνιος 1995

Η ημερίδα αυτή προέκυψε από την αναγκαιότητα της άμεσης προσέγγισης και γνώσης του προβλήματος της εκπαίδευσης των παλιννοστούντων μαθητών στο νομό Θεσσαλονίκης και της διαμόρφωσης πολιτικής άποψης και θέσης στο επίπεδο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης.

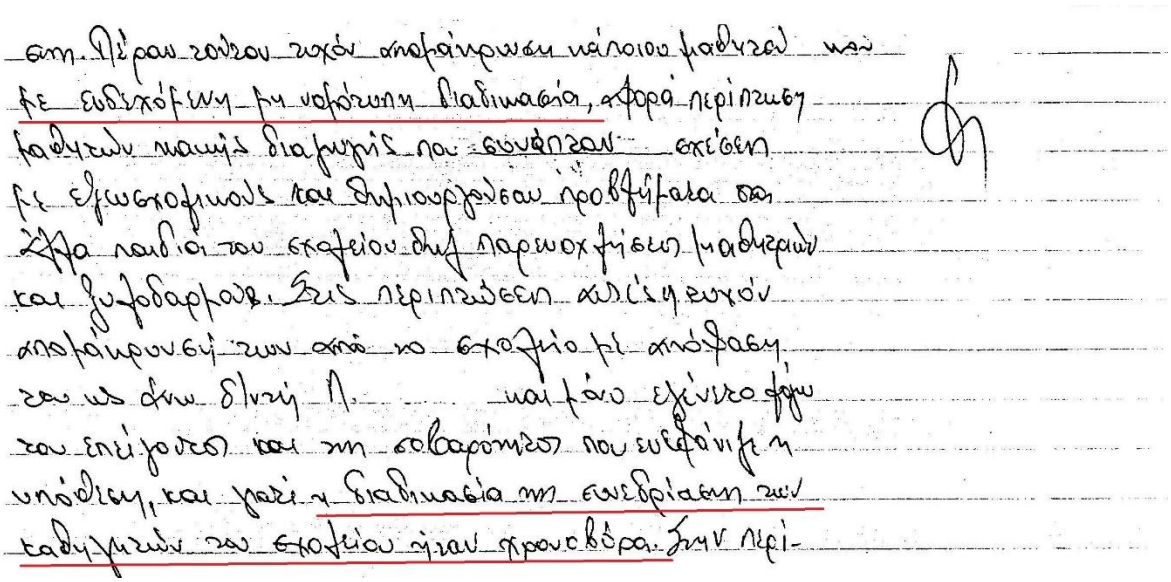
Η μικρή χρονική διάρκεια της ημερίδας αυτής και ο μικρός αριθμός συμμετεχόντων προσώπων τη χαρακτηρίζουν ως ημερίδα εργασίας και εξειδικεύουν την θεματική της ενότητα σας εξωτερικά και μόνο χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης των παλιννοστούντων μαθητών.

Ειδικότερα η Νομαρχιακή Επιτροπή Παιδείας προσδοκά να εκμαιεύσει άμεσα προτάσεις που αφορούν:

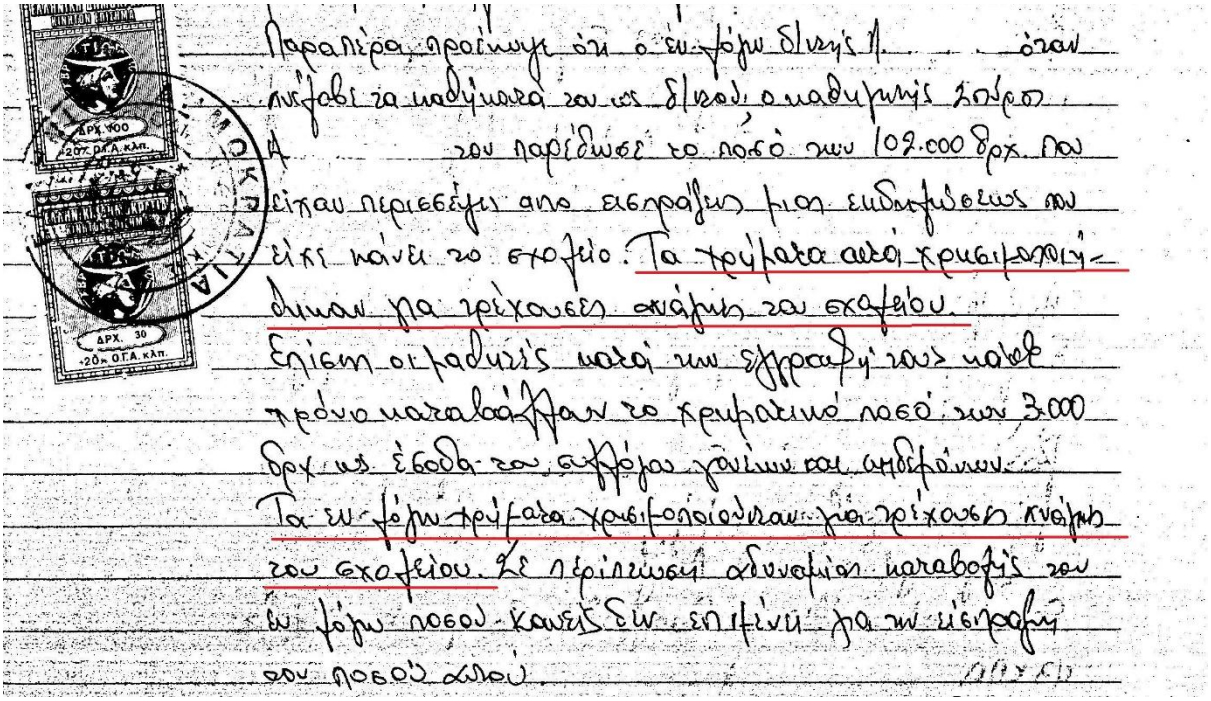
1. Την αναγκαιότητα ή μη της ίδρυσης φορέα (οργάνωση- δομή- αρμοδιότητες- νομική μορφή κλπ) που θα αναλάβει εξ ολοκλήρου σε επίπεδο Νομού την καταγραφή υποδοχή, φιλοξενία των παλιννοστούντων μαθητών ως και το συντονισμό και συνεργασία των άλλων εμπλεκομένων μερών ή φορέων.
2. Την ανάδειξη του πλέον κατάλληλου και αποτελεσματικού οργανωτικού σχήματος εκπαίδευσης (αυτοτελή σχολεία, τάξεις υποδοχής, φροντιστηριακά τμήματα).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΑΡΟΣ
Πρόεδρος Νομαρχιακής Επιτροπής
Παιδείας- Νεολαίας και Αθλητισμού

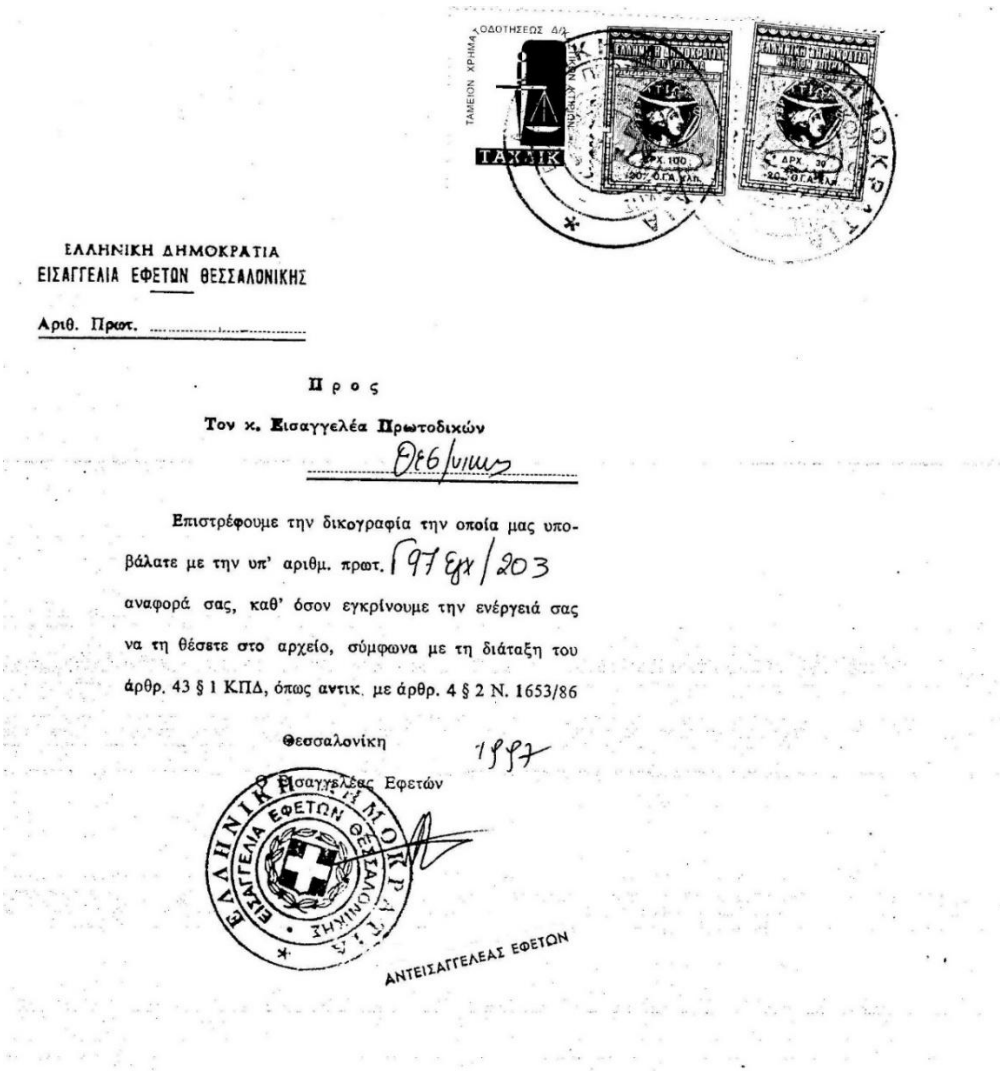
Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ της ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ για την ΗΜΕΡΙΔΑ

Απόσπασμα της χειρόγραφης Απόφασης του Εισαγγελέα σχετικά με «την απομάκρυνση μαθητή μέσω μιας ενδεχομένως μη νόμιμης διαδικασίας».

Απόσπασμα της χειρόγραφης Απόφασης του Εισαγγελέα που αναφέρει ότι «τα χρήματα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για τις τρέχουσες ανάγκες του σχολείου».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΕΦΕΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αριθ. Πρωτ. .....

Π ρ ο ς

Τον κ. Εισαγγελέα Πρωτοδικών

Θεσσαλονίκης

Επιστρέφουμε την δικογραφία την οποία μας υποβάλατε με την υπ' αριθμ. πρωτ. Γ97 Εχ/203 αναφορά σας, καθ' όσον εγκρίνουμε την ενέργειά σας να τη θέσετε στο αρχείο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 43 § 1 ΚΠΔ, όπως αντικ. με άρθρ. 4 § 2 Ν. 1653/86

Θεσσαλονίκη 1997

Ο Εισαγγελέας Εφετών

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΕΦΕΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Π.Υ.Σ.

ΑΝΤΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΕΦΕΤΩΝ

Η Εισαγγελία Εφετών εγκρίνει την Απόφαση του Εισαγγελέα, πρωτότυπο έγγραφο.

Λ. .
διευθυντής του
Διαπολιτιστικού Γυμνασίου

ΠΡΟΣ
τον Προϊστάμενο Α' Δ/νσης
Δ.Ε.Ν. Θεσσαλονίκηςς

Κοιν. 1. Κ. Αρβανιτίδου Αγαθή
2. Αιρετούςς ΠΥΣΔΕ
3. Πρόεδρο της Γ΄ ΕΛΜΕ

Θεσσαλονίκη

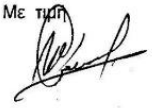
Κύριε Προϊστάμενε,

Μετά από μια άτυπη συνεδρίαση την Πέμπτη, 4-6-1998, των καθηγητών του σχολείου μας, οι οποίοι ζήτησαν να ενημερωθούν σχετικά με την μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση και εξύβριση που κατέθεσε εναντίον μου η κ. Αρβανιτίδου Αγαθή, καθηγήτρια του Διαπολιτιστικού Γυμνασίου Θεσ/νίκης και επειδή στη συγκέντρωση επικράτησε κλίμα καλής θέλησης, θεωρώ υποχρέωσή μου να δηλώσω και εγγράφως (όπως το δήλωσα και προφορικά) ότι ανακαλώ όλες εκείνες τις φράσεις οι οποίες προσβάλουν την προσωπικότητα της μηνύτριας και οι οποίες περιέχονται : α) στην αναφορά μου της 9-6-1997, β) στο υπόμνημά μου προς τον πρώην Προϊστάμενο της Α' Δ/νσης ΔΕ της 17/3/1997 καθώς και στο σημείωμα που κατέθεσα στη Πταισματοδίκη του Γ' Τμήματος Θεσ/νίκης στις 5-6-1997 μετά από προηγούμενη μήνυση της κ. Αρβανιτίδου.

Ολες οι λέξεις και φράσεις που διατυπώθηκαν στα παραπάνω αναφερόμενα έγγραφα γράφτηκαν σε μια περίοδο οξύτατης αντιδικίας μεταξύ της κ. Αρβανιτίδου και εμού και υπήρξαν προϊόν αυτής της αναστάτωσης. Δεν απηχούν, κατά συνέπεια, νηφάλιες σκέψεις μου.

Μετά τα παραπάνω η κ. Αρβανιτίδου δεσμεύτηκε να ανακαλέσει την από 14-4-1998 έγκλησή της, αφού δέχθηκα να αποκαταστήσω προηγουμένως την τρωθείσα τιμή και υπόληψη της με την πιο πάνω ανάκληση των φράσεων που την προσέβαλαν.

Με τιμή

Ο Διευθυντής ανακαλεί την επιστολή του και έτσι γλιτώνει την αγωγή για " για συκοφαντική δυσφήμιση και εξύβριση κατ' εξακολούθηση". που κατέθεσε η Αρβανιτίδου.

ΤΕΛΟΣ